

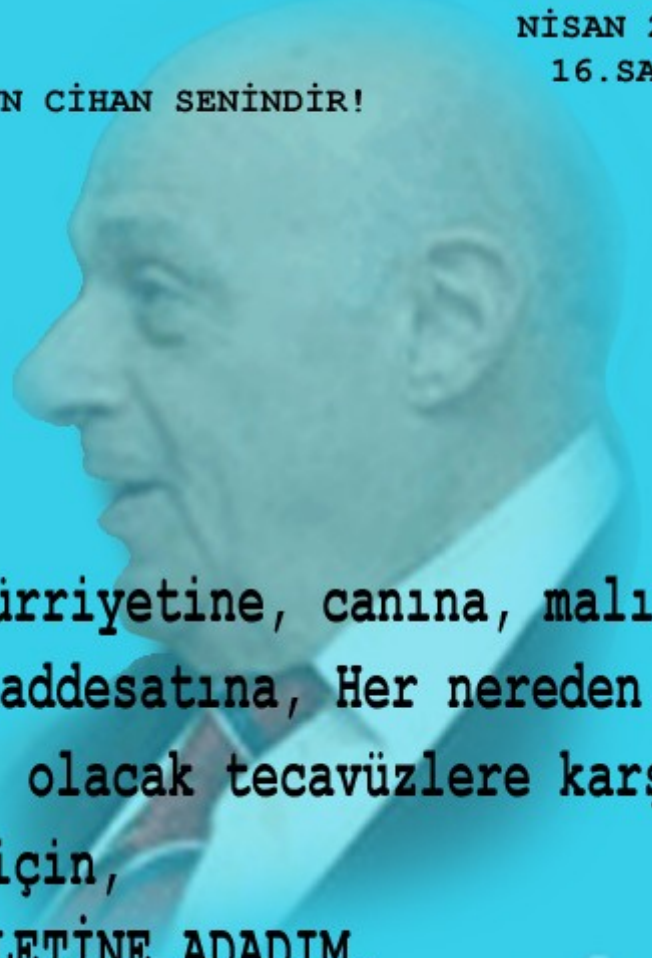
BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

NİSAN 2005

16.SAYI

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

Kıbrıs Türkünün yaşayış ve hürriyetine, canına, malına
ve her türlü an'ane ve mukaddesatına, Her nereden
ve kimden olursa olsun, vaki olacak tecavüzlere karşı
koymak için,

KENDİMİ TÜRK MİLLETİNE ADADIM.

Ölüm dahi olsa, verilen her vazifeyi yapacağım.
Bildiğim, gördüğüm, işittiğim ve bana emanet edilen
her şeyi canımdan aziz bilip sonuna kadar muhafaza
edeceğim. Gördüklerimi, işittiklerimi, hissettiklerimi
ve bana emanet edilenleri, hiç kimseye ifşa
etmeyeceğim. İfşaatin bir ihanet sayılacağını ve
cezasının ölüm olacağını biliyorum.

Yukarıda sıralanan hususları harfiyen tatbik edeceğime,
ŞEREFİM, NAMUSUM ve bütün MUKADDESATIM üzerine
SÖZ VERİR AND İÇERİM

Adalar Denizinden Altayların daha ötesine kadar bütün Türk gençliğine....

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Izdırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir aczdır göz yaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilmekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dolu dizgin yaparken ülküne doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meyus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıska bir göğüse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederekten gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırğa içinde biteceksin.

Kızıl Elma uğrunda kılıç çekince kından
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırından.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "Hayat" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın esişini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş...Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında.

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alnı kara;
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
"Çanakkale" ufkunda, "Sakarya" toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan palavra...
Doğru sözü "Kül Tegin" kitabesinde ara...
Lenin'den bahsederse karşında bir maskara
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırından sök, çıkar!
Döşegin kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı'nda...

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsün bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Iztırabı kanına kat da göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
NİSAN 2005
Yıl: 2 Sayı: 16

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: BOZKURT
RAUF DENKTAŞ

4 KÜRTLER ve KOMÜNİSTLER H.Nihal ATSIZ

6 KISA KISA... Ozan RUHSATİOĞLU

9 BİR AVUÇ EŞKIYA ve ÜÇ TANE İLE ÇOCUK Oğuz KARAHAN

13 DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI ve TÜRKMENLER Salih KERKÜKLÜ

14 OLAYLAR ve YORUMLAR Atilla İDİL

17 TÜRKÇÜLÜK ÜZERİNE KAHPE OYUNLAR OZAN RUHSATİOĞLU

19 TÜRKİYE'DE AZINLIK IRKÇILIĞI Nejdet SANÇAR

21 BİR POLİTİKANIN İFLASI Adil ERYILMAZ

25 YOK OLUŞ BOĞAÇ BOZDOĞAN

26 BARBARLIK NEDİR? Semra KANAT

29 YOL GİDİLMEZ KORKU Altay GÖKBÖRÜ

30 MİSYONER KUŞATMASI Tolunay KUTOĞLU

33 ELÇİBEY'İN SÜŞÜNCE SİSTEMİ ve GENÇLİK Metanet AZİZGİZİ

34 TÜRK YİĞİTLERİ www.turkyigitleri.com

KÜRTLER ve KOMÜNİSTLER

■ H.NİHAL ATSIZ

Malatya'nın bir köyünde, Şaban adlı bir öğretmen hem Atatürk büstünü kırdı, hem de Türk bayrağını yırttı. Bu öğretmen akıl hastası değilse, yaptığı işin üzerinde iyice durulmalıdır. Çünkü bir insan siyasi ve dini inançları veya dar görüşlü taassubu yüzünden Atatürk'e düşman olsa bile Türk bayrağına hakaret etmenin hiçbir tevili ya da hafifletici sebebi olamaz. Bundan dolayıdır ki, Şaban adındaki bu öğretmenin kanını ve soyunu araştırmakta, siyasi inançlarını incelemekte fayda vardır.

Bugün Türkiye'de Türklüğe ve dolayısı ile Türk bayrağına düşman üç zümre vardır: Moskofçular, kürtçüler ve Siyasi Ümmetçiler.

Vaktiyle Çukurova'daki Köy enstitüsünde Türk bayrağı kanalizasyona atılmış, bu alçaklığı Köy Enstitülerine sızmış olan o bol sayıdaki Moskofçulardan birinin yaptığı yüzde yüz belli olmakla beraber suçlu bulunamamıştı.

Şaban adlı öğretmenin Türk bayrağı düşmanı takımlardan hangisine bağlı olduğu şimdilik belli değildir. Bir kürtçü olması ihtimali üzerinde ısrarla durmak ve ciddi tedbirler almak lazımdır. Unutulmamalıdır ki, kürtçülük almış yürümüş, idam istemi ile mahkemeye verilen kürtler "Büyük Millet Meclisi"ne girmiş, o ahım şahım kürtçe ile dergiler yayınlamaya başlamışlardır. Kürtçüler kürtlüklerini Türklük aleyhinde bir eda ile söylemekten çekinmeyecek duruma gelmişlerdir. Bazı kürtçüler, öğrenci derneklerinde önemli yerlere gelmişlerdir.

Buna karşı ne yapılıyor? Hiç! Yobazlığı yapılan, şeriatın yerine geçen "demokrasi" bu hiçlik midir?

Eski Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel daha Milli Birlik Komitesi Başkanı olduğu sıralarda, İstanbul Üniversitesi profesörleri ile yapmış olduğu özel ve az çok mahrem toplantıda bizim için iki tehlikenin

varlığını açık yüreklilikle söylemiş, "Komünizm ve kürtçülük" demişti. Cihan çapında güçlü bir tehlike olan komünizmin yanında, Cemal Gürsel'in bir iki milyonluk ilkel kürtleri anması boşuna değildi. Çünkü bu cemaat hem doğu illerimizin petrol kaynağı bölgelerinde oturmakta hem de yıllardan beri İngilizler, Ruslar ve Amerikalılar tarafından desteklenip kışkırtılmaktadır.

Şeyh Said ayaklanması bir kürt ayaklanmasıydı ve açıkça İngilizler tarafından desteklenmişti. Said-i kürdi hareketi ise uzak hedefli ve örtülü bir kürt hareketidir ve yine İngilizler tarafından "Müslüman Kardeşler" derneği kanalı ile yönetilmektedir. Kürtlüğü destekleyen, devletlerin maksadı insani değil, maddi çıkara, siyasi nüfuza ve jeopolitiğe dayanan niteliktedir.

Şimdi hep beraber düşünelim: "Türk Devleti"nin kürtçülüğe karşı tavrı ne olmalıdır? Bir devlet, hiç şüphesiz yarımını tehdit eden bir tehlikeye karşı aklın ve şuurun gerektirdiği tedbirleri alır. Bu tedbirlerin yüzde yüz "milliyetçi" tedbirler olması şarttır. Çünkü milletlerin kendilerini başkalarından ayırmak ve üstün tutmak ve kendilerini korumak için tuttukları yol ancak milliyetçiliktir. Türkiye Cumhuriyeti ırkçı bir devlet değildir. Kültür milliyetçisi olduğunu öne sürmesine rağmen böyle bile değildir ve tabiyet milliyetçiliği ile yetinmektedir. Bu bakımdan yüksek mekanizmada kürtlere alabildiğine yer verir.

Atatürk çağının Milli Eğitim Bakanlarından Vasıf Çınar ile İstiklal Mahkemeleri Başkanı Ali Saip Ursavaş kürttü. Fakat bunların aklına Türklükten ayrı kürtlük diye bir şey gelmiyordu ve Atatürk çağında böyle bir şey akla gelemezdi de. Atatürk ortalığa bir "Türklük Dehşeti" saçmıştı. Bu sayededir ki kürt olan Ali Saip, İstiklal Mahkemelerinde birçok asi kürdün idamında büyük rol oynamıştı.

Demokrat Partinin ileri gelenlerinden Kasım Küfrevi ve Ağrı Mebusu Halis Öztürk de kürttüler. O zamanın Milli Eğitim Bakanlarından Celal Yardımcı'nın da kürt olması kuvvetle muhtemeldir. Çünkü Kayseri Cezaevinde kendisini lider tanıyan bir iki kürt mebus bulunduğu gibi mahbusluk hayatında kürtçe öğrenmeye başlaması da mim konulacak noktalardandır.

Bugün de partilerin çoğunda kürtler bulunmaktadır. Yeni Türkiye Partisinin bir süre önce ölmüş bulunan mebusu Mustafa Ekinci ile Yusuf Azizoğlu kürttür. İkisi de kürt milliyetçisidir. Yine aynı partiden Muhlis Görentaş da milliyetçi kürtlerdendir.

Halk Partisinden Cihat Baban ve Esat Mahmut Karakurt kürttürler.

Adalet Partisinden Devlet Bakanı Cihat Bilgehan ile Gümrük ve Tekel Bakanı İbrahim Tekin de kürt asıllıdır.

Kürtlere büyük millet meclisi dışında da rastlamak mümkündür. Prof. Şükrü Baban ile Prof. Abdulkadir Karahan ve Yassıada Komutanı Tarık Güryay kürttürler.

Yani Türk Devleti şimdiye kadar bunlar kendisinden ayrı tutmamış, onlara her makamı vermiştir. Fakat ayrı kürt devleti kurmak gayesi ile bir takım davranışları olan üniversiteli kürtlerin çoğalmasından sonra devlet şüphesiz kürt asıllılara karşı daha uyanık olacak, bunları kritik noktalara getirmeyecektir.

Kürtler mevcut nisbetteki akıllarını başlarına devşirmeyerek yabancı kışkırtıcılara oyuncak olmakta devam ve kürt devleti hayali ardında koşarlarsa nasipleri yeryüzünden kazınmak olacaktır.

Türk ırkı oluk gibi kanı ve sayısız emeği pahasına yurt edindiği Türkiye'ye göz dikenleri ne yapabileceğini göstermiş, 1915'de Ermenileri, 1922'de Rumları bu ülkede yok etmiştir.

Bu sonuca varırken daha 1944 yılında yapılmış bir büyük muhakemeyi düşünüyor ve o zamanki sanıkların ne kadar haklı olduklarını düşünmekten kendimi alamıyorum.

ÖTÜKEN-30 NİSAN 1966 SAYI/28

www.turkcuturancilar.com

Tüm Türkçü Turancıların, Türk

Milliyetçilerinin fikir alışverişinde bulunabileceği, tartışabileceği "TÜRKÇÜ TURANCILAR" Fikir Otağı açılmıştır Otağa www.turkcuturancilar.com adresinden ulaşılabilir.

Tanrı Türk'ü Korusun

KISA KISA...

■ OZAN RUHSATİOĞLU

ozan@turanc.com

Bayrak .. Türk Bayrağı

Evet sonunda Türk vatanında Türk bayrağı asmakta suç haline getirildi. Osmaniye'nin Kadirli İlçesi'nde, "izinsiz" **Türk Bayrağı** astıkları gerekçesiyle 5 kişi hakkında dava açıldı.

5 yiğidin suçu boş duran göndere bayrak çekmek. **Türkiye'de Türk bayrağını göndere çekmek.** AKP'li Belediye'nin daha önce boş duran direklerle bayrak çekilmesi için vatandaşın gelen talebe verdiği cevap ise şu : **"Bayrağımız yok!"**, bize göre bu açıkça devleti tanınamaktır ve bu ifadelerinden yola çıkarak bu hükümeti herhalde **"bayraksızlar"** olarak tanımlamak yanlış olmaz. Hem kendi memleketimde bayrak asmamı suç sayacaksın hem de kalkacaksın bayrağına sahip çıkanları provokasyonla suçlayacaksın. Bayrak eylemlerini, evlere arabalara iş yerlerine okullara bayrak asılmasını abartılı bulacaksın.

Türk bu konuda haklı bir tepki göstermiştir, her şey hükümetlerin işi olsaydı kurtuluş savaşını veren ecdadımız Damat Feritlerin peşinden gider ve bugün Türkiye adlı bir devletten söz edemezdik .

Türk Bayrağı ilgili ikinci bir önemli gelişme ise Ermeni dostu ve açıkça Ermenilerin soykırım iddialarına destek veren Papa II. Jean Paul'un ölümü nedeniyle 8 Nisan 2005 günü Türkiye'de bayrakların yarıya indirilmesi kararı alındı. Böyle bir yalakalık örneği daha var mıdır ?

AKP'nin beyni olarak nitelendirilen aileden yeminli Türk düşmanı **Mir Dengir Fırat** Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde 2 Ağustos 2002 Cuma günü sinir oynatan ses tonuyla Abdullah Öcalan'ı kastederek **"Asamadınız! Asamazsınız! Asamayacaksınız!"** diye Türk devletine meydan okumamış mıydı? Abdullah Öcalan'ın anasının elini öpmek için yarışan tescilli kürtcü Leyla Zana ve avanesi hapisten çıkar çıkmaz dışişlerinde ağırlandı mı? Neden dışişleri bakanlığı?

Yoksa adım adım ilerledikleri **Maymunistan**'ın temsilcileri sıfatı ile mi dışişlerinde kabul edildiler ?

Bu millet başındaki bayrak düşmanı, Papa hayranı ve Öcalan yarıdakısı bu hükümete ne kadar tahammül edecek? Esasında bu hükümet işbaşına geldiği günden bu yana her gün Türk bayrağı, haysiyeti ayaklar altına alınmıyor mu? Tepki

vermek için illa böyle gözümüzün içine mi sokmaları gerektiği?

Gâvurcuktan Milli Ekonomi Dersi

Ünlü para bilimci (ekonomist) Hernando De Soto, bir ülke için yerli anaparanın (sermayenin) harekete geçirilmesinin yabancı anaparadan (sermayeden) çok daha önemli olduğunu söyledi ve ekledi **“Milli sermayenizi harekete geçirmeyince değerlerinizi yabancılar alır”**

Global Yatırım Holding’in davetlisi olarak Türkiye’ye gelen ve Time dergisi tarafından çağımızın en önemli 20 düşünürü arasında gösterilen ve yaşayan en büyük ekonomistlerden biri olan De Soto’nun söylediklerini Türkçüler senelerdir dile getiriyor. Yabancı sermaye yabancı sermaye çıkırtkanlığı ile senelerdir ülkemiz peşkeş çekilmiş, buna karşı duran Türk milliyetçileri ise **“globalleşen dünyaya ayak uyduramamak ve çağın gerisinde kalmak”** ile suçlanmışlardır.

Evet, Türkçüler globalleşen taraf olmak istememektedir. Globalleşiren, oyunu kuran ve oynayan kişi olmak istemektedir. Türk milleti bu dünyaya ne piyon nede seyirci olmak için gelmiştir. Dolayısı ile Türkçüler “çağın gerisinde kalan” değil oyunu bizzat kuralına göre oynayan daha doğrusu oynamak isteyen kişilerdir. Bu yönleriyle de ömürlük küçük hesaplar peşinde koşan boynundan tasmalı gürühtan ayrılmaktadırlar.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde en globalleşmiş hükümet olarak geçen AKP hükümetinde ise senelerdir süre gelen bu gâvurcuk sermayesi sevdası zirveye ulaşmış ve Telekom, Radyo TV gibi ülke açısından stratejik öneme sahip işletmelerin kapıları yapılan kanuni düzenlemeler ile sonuna kadar yabancılara açılmıştır.

Mevcut durum bize **Rothschild’lerin, “Bir ulusun parası benim denetimimde olsun, o ulusun kanunlarını kimin yaptığı beni ilgilendirmez”** sözünü hatırlatmaktadır.

BOP’un mimarlarından olan **Polonya göçmeni Yahudilerden olan Wolfowitz’in Dünya Bankası başkanlığına seçilmesi bir tesadüf müdür?** Wolfowitz’in Küresel siyonist örgütlenmesinin en önemli kuruluşlarından olan **CFR’nin ve Bilderberg’in bir üyesidir.** Kendi kızı Laura’nın ifadesi ile Wolfowitzler “sıkı siyonist” ve “İsrail’e derin bir aşkı” olan kişilerdir.

İşte global ekonomi budur ... kendi ekonomik düzenini kurmaz , üretime yönelmezsen kucağına oturacağın kişiler Wolfowitz gibiler olacaktır.

Kırgızistan-Soros

Gürcistan ve Ukrayna’dan sonra Kırgızistan devlet başkanı Askar Akayev’de “kadife devrim” olarak nitelendirilen Soros destekli sivil hareketle tahtından indirilmiştir. Zaten Soros, Gürcistan devriminin hemen arkasından 5 Temmuz 2004 tarihinde Los Angeles Times gazetesine verdiği bir röportajda “Aynı neticeyi Orta Asya’daki devletlerde de görmek istediğini” söylüyordu.

Yalnız dikkat edilmesi gereken konu Kırgızistan’da gerçekleşen hareketin Gürcistan ve Ukrayna’dan ayrılan bir takım özellikleridir.

- ❑ Bunlardan en önemlisi Gürcistan ve Ukrayna’da muhalefet tek bir adayı desteklemiştir. Kırgızistan’da ise lider boşluğu yaşanmaktadır. Yani görünüşte önceden hazırlanmış bir lider görülmemektedir.
- ❑ Gürcistan ve Ukrayna’da Protestolar büyük şehirlerden başlarken Kırgızistan’da daha ziyade kırsal kesimden başlamıştır. Akayev ülkenin en büyük kabilelerinden olan **Sarı Bağış**’ın üyesidir ve iktidarını da önce yakın ailesi daha sonra kabilesi ile paylaşmıştır ancak buna rağmen Sarı Bağış’tan destek alamamıştır.
- ❑ Gürcistan ve Ukrayna’da muhalefet direk Batı yanlısyken Kırgızistan’da muhalefet direk batıya bağımlı bir duruş sergilememekte bölge dengeleri doğrultusunda hareket edeceği izlenimi vermektedir.

Bu noktalar göz önüne alındığında yapılan hareketi sadece Soros ve benzeri ucu dışarıda sivil toplum örgütlerine bağlamak doğru olmayacaktır. Türk Cumhuriyetleri'nin de Kırgızistan'da yaşananlardan kendi paylarına ders çıkararak dış güçlerin ülkelerine yönelik gerçekleştirecekleri operasyonları zemin teşkil edecek uygulamalardan vazgeçerek hanedanlıkları ve gâvurcukları zengin etmek yerine siyasetlerinin merkezine Türk milletini koyarak uluslarını mutlu ve güçlü kılacak bir siyasi çizgi gütmeleri gerekmektedir.

Aksi taktirde Macaristan Yahudisi böyle gelir milyonlarca dolar dökerek halkın bir takım zaaflarını ve rahatsızlıklarını kullanarak kışkırtır, kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirir ve operasyonunu gerçekleştirir.

Kıbrıs – Ege

Türkiye'nin Ankara Anlaşması Uyum Protokolü'nü imzalaması Rumları tanımak anlamına gelir mi gelmez mi gibi manasız bir tartışma sürüp gitmektedir.

Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı **Joost Lagendijk** “**Türkiye'den müzakerelere başlaması için Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tanıması istenmiyor, ancak Türkiye gümrük birliği protokolünü Kıbrıs'ı da kapsayacak şekilde genişlettiği zaman bu, tabiri caizse, bir 'light' tanınma olacaktır**” şeklinde durumu ifade etmiş.

Peki tanınan nedir? Kendini tüm Kıbrıs'ın meşru hükümeti, KKTC'yi de Türklerce işgal edilmiş rum roprağı olarak gören yönetim. Biz uluslararası hukuk terimlerine girmeyeceğiz Hukuki tanımadır, Fiili tanımadır vs bunlar bana göre tamamen hikayeden ibarettir. Fiili tanımının bir sonraki aşaması Hukuki tanımadır. İngiltere de Sovyet hükümetinin 1921'de fiili (zirzoplar buna köşelerinde De Facto da diyor) 1924'de ise resmen (buna da de Jure diyorlar) tanımıştır. Şimdi milletin kafasını böyle bulandırmaya çalışıyorlar.

Bazı şeylerin biraz olmaz; bağımsızlık gibi. Ya bağımsız hür bir devletsinizdir yada değilsinizdir. Bir kişiyi biraz tanıdığınızı söyleyebilirsiniz

ancak konu devletler arası ilişkiler ise bunun birazı olmaz ya tanırırsınız yada tanımazsınız. “light” tanıma da ne oluyor ? Bu imza rumları tanımamız anlamına gelmez kabilinden yapılan tüm açıklamalar AKP hükümetinin iç kamuoyunu tatmini için yapılmaktadır.

Atılan imza ile **bizzat Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'nin Avrupa Birliği'nin üye bir ülkesi olarak, Gümrük Birliği çerçevesinde Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile münasebetlerini kabul edilmektedir.**

Kıbrıs ve Ege'de ikinci bir geri adım teklifi de Bülent Arınç'dan geldi. Hazret **“Yunanistan'ın Ege'de karasularını 12 mile çıkartmasını önlemek için 1995'te Meclis'in aldığı 'casus belli' kararını artık kaldırmak gerekir.”** Demiş. **Yani Yunan'ın Ege'de karasularını genişletmesini savaş sebebi saymayalım diyor Bülent Arınç.** Ya ne yapacaksınız “konuyu müttefiklerinizle paylaşma”, “not etme” “**dikkatle izleme**” gibi dahiyane dış siyasetinizi mi güdeceksiniz Ege'de de ?

Bu siyasetin Irak'ta ne kadar tuttuğunu gördük, süper siyasetiniz sayesinde **Kürdistan Yurtseverler Birliği** başkanı Celal Maymungal Irak devlet başkanı oldu, artık Türkiye'nin Irak'ın toprak bütünlüğü tezinin ne kadar savunucu olacağını çok uzun etmeden partisinin adına bakarak tahlil edin.

Evet bu açıklamanın deşifresi şudur **Türk Ordusu'nun Yunan yayılmacılığına karşı eli kolu bağlanmakta Ege'nin kaderi AKP hükümetinin beceriksiz ve gayrı milli siyasetine terk edilmektedir.**

Değerli Türkçüler, Lozan'da İngiliz Dış işleri Bakanı Lord Curzon şöyle diyordu:

"Şimdilik taleplerimizi cebimize koyuyoruz. Ama günü geldiğinde bugün cebimize koyduklarımızı yarın teker teker önünüze koyacağız" evet bize dayatılanlar dünün Servinden daha ağır maddelerdir ve bu AKP hükümetinin de Damat Ferit hükümetinden pek bir farkı yoktur.

Peki işgalciyi ve haini tepeleyecek Türk milleti, Kuvva-i Milliye nerede ? Yavaş yavaş uyanıyor... aman geç kalınmasın !

Şükrü Paşa'nın **"Düşman hatları geçtikten sonra ölürsem kendimi şehit kabul etmiyorum. Beni mezara koymayın. Etimi kuşlar ve itler çeke çeke yesinler. Fakat müdafaa hattı bozulmadan şehit olursam, kefenim, lifim, sabunum çantamdır. Beni bu mahale gömeceksiniz ve gelen nesiller, üzerime bir abide dikecekler."** Ya da Atatürk'ün **"Türk Milleti'nin haysiyeti, kendine güveni ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür; böyle bir millet esir yaşamaktansa yok olsun evladır"** şeklinde cümleleşen şuuru Türk milletini Türk

milleti yapmış ve niceleri milletler mezarlığına gömülürken Türk milleti en az 5.000 yıldan beri dünya'da söz sahibi olagelmıştır.

Her milletin fetret zamanları olur, milletler hayatında 30-40 hatta 50-60 sene çok uzun bir süre sayılmaz. Bu nedenle Türk milliyetçileri, Türkçüler asla yürütülen psikolojik harp faaliyetlerine kanarak umudunu yitirmemeli ve tam güç uyuyan milletimizi daldığı derin uykudan uyandırmak için çaba sarf etmelidir. Bu millet hele bir uyansın, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir. Keser döner, sap döner gün gelir hesap döner....

Tanrı Türk'ü Korusun!

BİR AVUÇ EŞKIYA ve ÜÇ TANE ÇOCUK

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turan.tc

Dün; **"bir avuç eşkiya"** diyenler, bugün **"üç tane çocuk"** diyorlar. **"Büyütmeyin"** diyorlar, **"provakasyona gelmeyin"** diyorlar. Her mecliste aynı terane, aynı Tanzimat kafası... **"Sakin haa... Gavura gavur demeyin"** Tanzimat kafalı örümcek beyinliler yüzünden yıllarca uyutulduk ve bugünlere geldik. PKK'ya bir avuç eşkiya diyenler, örgüt lideri Abdullah Öcalan'a Kürd diyemedikleri için ona Ermeniliği layık görmüşlerdi. Ona verdikleri isim de gayet müsecceldi doğrusu. Agop Agopyan... Tanzimat kafası yüzünden Osmanlı İmparatorluğu tuz-buz oldu. Türkiye Cumhuriyeti'ni aynı akibete uğratmak için geceli gündüzlü çalışan ihanet şebekesinin varlığı bir hakikat iken **"üç tane çocuk"** deyip gaflete kapılırsak ayağımızın dibine kazdıkları kuyuya düşeriz. O kuyu öyle bir gayya kuyusudur ki, eğer bir kez daha aynı kuyuya düşersek Anadolu'daki Türk varlığı son bulabilir.

İçel'deki olayın görüntülerini televizyonlarda, fotoğraflarını gazetelerde gördük. O üç vatansız maymun hiç de şuursuz görünmüyorlardı. Ne yaptıklarının gayet bilincindeydiler. Türk bayrağını ayağının altında çiğneyen o maymun evladı, bayrağımızın üzerinde zevkle zıplıyordu. Hiç de kandırılmış, kullanılmış, gizli servislerce istismar edilmiş bir halleri yoktu.

Geçtiğimiz bir aylık sürede yaşanan olayların izlediği seyri doğru okumak zorundayız. Bu olayların durduk yere çıkmadığı yönünde ciddi tespitlerim olacak.

İlk olay 16 Mart günü gerçekleşti. 1920 yılının 16 Mart'ında; Mondros Ateşkes Anlaşması'nın **"Güvenlikleri icap ettiği takdirde istedikleri yerleri işgal edebilecekleri"** hükmü gereğince İstanbul'u işgal eden İngilizler, Şehzadebaşı Karakolunda 6 Mehmetçigi uykuda iken şehit etmişlerdi. Milli şuurun uyanık olduğu yıllardaki tarih kitaplarında bu facia fotoğraflarıyla birlikte yer alır, anma törenleri tertip edilirdi. 46 yıl önce, karakolun yıkılmasından sonra, her yıl düzenlenen anma törenleri yapılmaz olmuştu. Tolunoğlu Hurşit Paşamız'ın kumandasındaki Birinci Ordu Komutanlığı bu yıl, aziz şehitlerimizin Edirnekapı'daki kabirleri başında anma töreni düzenledi. Aydın Doğan'ın baş tetikçisi – pardon baş yazarı – Ertuğrul Özkök, bu anlamlı tören hakkında yazdığı yazıda **"niçin"** diye sordu. Ara başlıklarda ise **"Balans ayarı"**, **"Karakol Mesajı"** gibi seviyesiz ve seciyesizliğini ispatlayan ifadeler kullandı. Ertuğrul Özkök'ün yazısının bence en önemli kısmı ise **"karargahın bu anma töreninden haberi olmuş mudur"**

sualinde gizlenmektedir. Yorumu okuyucuya bırakıyorum.

İkinci olay 18 Mart günü gerçekleşti. Türk'ün iman dolu göğsü ve çelik süngüleri ile öle-yite kazandığı Çanakkale Zaferi'nin 90. yıl dönümünde, o kutlu yerleri kirli ayakları ile pisleten Kirli Recep, Türk Ordusunun Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'e "**Hocam**" diye hitap etti. Bu olay Kirli Recep'in devlet adabına uymayan ilk icraatı değildi ve son da olmayacaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin komuta kademesinin hükümet tarafından amiyane tabirle kafa-kola alındığına yönelik bir ima taşıyan bu söz elbette ki karşılıksız kalmamalıydı.

Üçüncü olay Zafer Haftası kutlamaları sırasında geldi ve ben bunu birinci olaya Türk ordusunun gösterdiği tepkinin ifadesi olarak yorumluyorum. Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt iki mühim meseleyi dile getirdi. Birincisi, PKK'nın dağ kadrolarının şehirlere kaydırıldığı ve Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinden sonra yaşadıkları psikolojik çöküş dönemini atlatıp yeniden güç kazandıkları yönündeydi. İkinci ve gündemi sarsan açıklama ise Türkiye'nin [hükümeti kastederek] Irak politikasının olmadığı yönündeydi.

İlk bakışta; Türk Devletinin zafiyetinin ifadesi gibi görünen ve bu haliyle hoş karşılanması mümkün olmayan sözler, son on yılda tecrübe edilen bazı olaylarla birleştirildiği taktirde gerçek değeri ile ölçülebilir. Mesele zafiyet boyutunda ele alınsa Orgeneral Büyükanıt'a ilk söylenmesi gereken söz : "**Türkiye'nin sınır güvenliğinden Kara Kuvvetleri sorumludur. O kadar terörist Türkiye'ye giriş yaparken siz neredeydiniz?**" olurdu. Orgeneral Büyükanıt da cevabı yapıştırdı: "**Sınır ötesi operasyonlarımızı yasakladığınız gün sınır güvenliği kavramı tarihe karışmıştır.**" Eğer zafiyetten söz edeceksek; PKK'nın psikolojik çöküşü atlatarak güç kazanması hususunda TSK elinden geleni yapmış olmasına rağmen geçmiş ve şimdiki siyasi erk sahiplerinin aptallıkları sayesinde mevcut durumun ortaya çıkmış olmasını zafiyet olarak değerlendirmek daha münasip olur. Sevdiğim sözlerden birini buraya aktaracağım, kime ait olduğunu bilmiyorum fakat hakikati bir tokat gibi yüzümüze çarpması açısından buraya almak istiyorum. "**Kaybedenler daima ellerinden**

geleni yapmışlardır" TSK'nın muasırlaşma adına Avrupa Birliği konusunda takındığı yanlış tavır, devleti idare etme gücünü eline geçiren iktidarların tavizkar tutumlarına yeşil ışık yakmasaydı Leyla Zana, Osman Baydemir, Feridun Çelik, Tuncer Bakırhan, Dengir Mir Mehmet Fırat ortaya çıkmazdı. Ciwan Xaco'lar, Mustafa Erdoğan'lar, Mahsun Kırmızıgül'ler, Rojin'ler piyasada yer bulamazdı. Düne kadar kimlerin kontrolünde olan İbrahim Tatlıses'in biti kanlanmaz, Diyarbakır konserinde zafer işareti yapamazdı. Her karesi Kürtçülük propagandasıyla dolu olan Büyük Adam-Küçük Aşk gibi filmler çekilmez, Roja Reş, Gurbet Kadını, Brindar adlı diziler televizyonlarda gösterilmezdi.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin siyasete karışmamak yönünde gösterdiği çabayı gönüllerince yorumlayan siyasetçiler bugün karşı karşıya olduğumuz problemlerin başlıca sorumlusudur. Yukarıda geçen "**son on yılda tecrübe edilen bazı olaylar**" ifadesine açıklık getirelim. İstenildiği takdirde bu ifadeyi daha da geriye götürmek mümkündür. Bundan tam olarak 10 yıl önce 12 Nisan 1995 günü Hollanda'nın Lahey şehrinde Sürgünde Kürt Parlamentosu adıyla düzenlenen toplantıyı hepimiz hatırlıyoruz. PKK'nın o dönemdeki Avrupa Sorumlusu Ali Sapan, bahsi geçen toplantıda yapmış olduğu konuşmada; "**Türklerin nasıl Ankara'da bir parlamentosu varsa ve Ankara nasıl Türklerin başkenti ise Kürtlerin de Diyarbakır'da bir parlamentosu olmalı ve Diyarbakır Kürtlerin başkenti olmalıdır.**" sözünü söylemişti. Üniter Türkiye Cumhuriyeti ifadesinden rahatsız olan ve Anadolu Federal Cumhuriyeti adını tavsiye eden Turgut Özal'ın yetiştirdiği Mesut Yılmaz isimli şahıs "**Avrupa Birliği'nin yolu Diyarbakır'dan geçer**" sözünü söylemişti. Kirli Recep kısa süre öncesine kadar en has dalkavuşu olan Fatih Altaylı'nın sunduğu Tek Etek adlı programda : "**Diyarbakır... İstiyorum ki şu anda Amerika'nın da, Büyük Ortadoğu Projesi var ya, Genişletilmiş Ortadoğu yani bu proje içerisinde Diyarbakır bir yıldız olabilir, bir merkez olabilir. Bunu başarmamız lazım.**" sözünü söylemişti. Beş yıldızlı Club İmralı tatil köyünden örgütünü yöneten Abdullah Öcalan, siyasi karşılığını Ampul'ün Kamu Yönetimi Reform Tasarısında

bulan Demokratik Konfederalizm tezinde buna dönük vurgular yapıyor. Son olarak Avrupa Parlamentosu İnsan Hakları Alt Komisyonu Başkanı Helene Flautre, Diyarbakır Valisi Efan Ala'nın makamında yaptığı konuşmada, **"AB, Diyarbakır'a özel önem vermektedir. AB yolu Diyarbakır'dan geçer. Diyarbakır Kürt bölgesinin başkentidir."** sözünü söylemiştir. O kansız, o ciğersiz, o yüreksiz Vali de sus-pus olup bu sözleri dinlemiştir. Kürtçülüğün iç ve dış destekçilerinin bütün hesapları Diyarbakır üzerine kurulmuş, bütün faaliyetler bu yönde olmuştur. 250 bin kişilik bölücü örgüt yandaşının Diyarbakır meydanını doldurmuş olması, karşımızdaki düşmanın hiç de hafife alınmayacak devasa ölçüde bir yükselişe geçtiğinin delilidir.

Dördüncü olay, yönetmenliğini Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'in oğlu belgesel yapımcısı Tolga Örnek'in çekmiş olduğu Gallipoli adlı filmin, büyük bir reklam kampanyasının eşliğinde görücüye çıkmasıydı. Film hakkında basında yer alan menfi eleştirilerin hepsine katılıyorum ve az bile söylediklerine inanıyorum. Centilmenler Savaşı diye yutturulan Çanakkale muharebeleri sırasında İngiliz soyundan Avustralyalı ve Yeni Zelandalıların yaptıkları vahşeti inkarın kime ne faydası vardır? **İngiliz kurşunuyla şehit edilen Türk askerinin başını kasaturayla kesen, kafa derisini kazıdıktan sonra kurutan ve bir kutunun içinde ülkesine götürüp 85 yıl boyunca hatıra(!) olarak saklayan düşman askerine Türk soyunun evlatlarının saygı göstermesini isteyen Tolga Örnek'in eğer kanı bozuk değilse muhakkak sütü bozuktur.** Hümanist-Komünist karışımı bir zat olduğu işi ile ortaya çıkan Tolga Örnek'in sponsorları ise filminden daha çok ilgimi çekti. Doğuş, Sabancı ve Doğan'ın ne mal olduklarını zaten biliyoruz. Dördüncü sponsor Çalık Holdingin, Seyyar Diyalogperver'in en güçlü esnafı olduğunu Tolga Örnek ve arkasındaki ekibin bilmiyor olması sizce mümkün müdür? Türkmenistan'ın varını-yoğunu sömürerek zengin olan Ahmet Çalık'ın Fetullah Örgütü'nün en büyük maddi kaynağı olduğu, konuyu az da olsa bilenlerin malumudur. Yıldı

Üç Milyon Ton pamuk üreten Türkmenistan'a 150 bin ton pamuk işleme kapasitesine sahip bir fabrika kurup geriye kalan milyonlarca ton pamuğu Londra'daki pamuk borsasında işleten, elde edilen yüksek kazancın % 50'sini Niyazov'a % 50'sini de Fetullah Örgütüne aktaran Çalık Holding ticaret hayatında var olduğu sürece Fetullahçıların sırtlarının yere gelmeyeceğini söylemek ise münecimliğe gerek olmayan bir vakıadır. Hal böyleyken, TSK arşivlerini de bolca kullanarak hazırlanan Gallipoli filminin ilk gösterimini Armada Sinemalarında izleyen bazı komutanların – nezaket icabı dahi olsa – beğendiklerini söylemiş olmaları, içeriği rezil ve maddi desteği şaibeli olan filmin reklamını yapmak olmuyor mu? Ümidim ve tek beklentim, beğeni ifadelerinin nezakette kalmış olmasıdır. Lüzumu halinde savaşa girecek olan ordularımızı sevk ve idare edenler, yiğitlikte 57. Alay'ın mübarek şehitleri kadar gözü kara değilse, Oliver'lara, Yorgo'lara yahut Kürdölara karşı acıma hissine kapılacaklarsa vay halimize... İç düşmanların, Karen Fogg'dan miras olarak aldıkları başlıca vazifeleri, Türk'ün zihnindeki Çanakkale'yi geçebilmek değil miydi zaten?

Beşinci olay, üçüncü olayın devamı niteliğinde gerçekleşti. Her ay Gök Türk televizyonunda sohbet programına katılan, İşçi Partisi ile teoride ve pratikte hiçbir ilgisi olmadığı halde nedense Gençlik Cephesi adlı dergide köşe sahibi yapılan, Türk ordusuna karşı duyduğu gizli(!) nefretle tanınan ve bu aralar birileri tarafından ön plana çıkartılan Pontusçu Nihat Genç'in; soydaşı Kirli Recep'ten bile daha çok sevdiği Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, **"Türkiye'nin Irak politikası yok"** açıklamasına şöyle cevap verdi: **"Irak politikamız var, gayet de başarılıdır"** Irak ve Orta Doğu konusunda değil uzun vadeli planlar yapmak, bir gün sonrasını hesap etmekten bile aciz olan Hariciye'nin vekili başarı diye önümüze şunları koyuyor olmalı... Türkmenlere büyük baskılar yaparak ABD'nin istediği düzmece seçime sokmak, sonuçta Türkmenlere 3 tane sandalyenin reva görülmesini olumlu karşılamak, bu rezilliğin Türk kamuoyunda yankılanması üzerine bütün suçu yıllardır oyuncak niyetine kullandıkları Türkmen Cephesi'nin üzerine atmak, Talabani'yi cumhurbaşkanı yapmak, yine Türk milletinin tepkisi üzerine işbirlikçi basını kullanıp Talabani'nin anasının Türkmen olduğunu pompalayarak kedi pisliğini örtme

yoluna gitmek ampulün **gayet başarılı** icraatlarındandır. Orgeneral Büyükanıt da ayıp etti doğrusu, Ziya Paşa'nın "**rencide olur dide-i hüffaş ziyadan**" dizesini bilmezmiş gibi yarasaların gözlerini ışıkla rencide etmek koskoca Orgeneral'e hiç yakışır mı!!!

Altıncı olay, Adolf Hitler adında deli-bozuk bir Alman'ın Kavgasının, mantar gibi türeyen çeşitli yayınevleri tarafından 4 ila 5 milyon fiyatla piyasaya sürülmesi ve kitabın bir anda en çok satan kitaplar listesine dahil olmasıyla baş gösterdi. Kavgam adlı kitap hakkında BOZKURT'ta bu ay yeterince yazı yer aldığı için bu konuya fazla girmeyeceğim.

Binlerce yıllık tarihi kökü bulunan, deyimleriyle-atasözleriyle Türk milletinin günümüzde de yaşattığı içtimai Türk ırkçılığı anlayışımız ile, kökü ancak Bismark'a kadar uzanabilen; siyasi kısmı Karl Haushoffer'e, uyduruk Arien tarih tezi Gobineu'ya, tıbbi istatistikleri Joseph Mengele'ye ait olan, nihai hedefi Latin – Frenk - Anglo Sakson tahakkümündeki Avrupa'yı değiştirip Cermen hakimiyeti altına almak olan siyasi Alman ırkçılığının hiçbir ortak noktası yoktur. **Ari ırkında boşu boşuna bir üstünlük arayan Hitler'e bir akl-ı selim çıkıp da, "keramet Arilikte olsaydı Ermeniler adam olurdu" demediği için 2. Savaş ortaya çıkmıştır.**

Türk ırkçılığı, Türkçülüğün başlıca konularından biridir. Fakat Türk ırkçılığına, yalnızca bir fikir akımının parçası gözüyle bakılması çok hatalı bir davranıştır. Az önce de belirttiğim gibi Türk ırkçılığı köklü bir anlayıştır, milletin şuur altına kazınmıştır. Soy / soysuzluk – kan / kansızlık – sütü bozukluk - zürriyet vs. gibi ırkçılık ifade eden kelimeleri barındıran kaç tane atasözü ve deyim, kaç tane türkü (şiiir, ağıt, koşma vs) bildiğinizi zihninizde bir araya getirin. Türk milletinin yetmiş iki millete bir gözle bakmadığının, hümanist aptalların iddialarının asılsız olduğunun ispatını kendiniz yapın.

Bu kitap tartışmasının en ilginç yanı, çok satan gazetelerin bir köşesinde bu konu ele alınırken diğer bir köşede, Kartal Cezaevinde tutuklu bulunan Mehmet Ali Ağca ile nişanlanan Ortadoğu gazetesinde köşe yazarlığı yapan Rabia Özden Kazan adlı bir hanım hakkındaki haber yahut röportajlar yer alıyordu. Adolf Hitler'in Kavgam kitabı Türk milliyetçiliğini artırıyormuş ya; "siz sakın kapılmayın o milliyetçi rüzgara,

sonunuz Ağca gibi olur" demeye getiriliyordu. Mehmet Ali Ağca ve Türk milliyetçiliği! Yahu güldürmeyin adamı! KGB'den para, Bulgar istihbaratından emir ve lojistik destek alan bir tetikçinin her tarafı milliyetçi olsa kaç yazar? Tamam, adam garibanın teki, önüne gelen kullanmış bu garibanı, iyi de kardeşim namusuyla helaliyle para kazanmak zor mu gelmiş adama? Önüne gelen kullanmış dedim ya, anlaşılan Ağca'nın son kullanma tarihi halen geçmemiş. Rabia Kazan üzerinden bir kez daha basına malzeme oldu işte.

Yedinci olay; hepinizin bildiği gibi 20 Mart tarihinde İçel'de Türk bayrağının ayaklar altında çiğnenmesi olayıydı. Başta da belirttiğim gibi, olayı küçültmek için "**üç tane çocuk**" jargonuna sığınanlara sormak lazım: **On üç çocuk olsaydı ne fark ederdi?** Olay sonrasında görüntü almak için kürdlerle meskun bir mahalleye giden İhlâs Haber Ajansı'nın kameramanları Otuz üç çocuk tarafından kuşatıldı, "polis misiniz" diye sorguya çekildiler, arabaları taşlandı ve aracı kullanan kişi yaralandı. Buna ne buyrulur? Diyarbakır'da tam 250 bin kişi Öcalan posterleri ve PKK paçavrası açtı. Buna ne diyeceksiniz? Sizin ne diyeceğiniz mühim değil, Kürdler buna Serxildan yani Başkaldırı diyorlar. Başkaldırının en bariz kanıtlarından biri de, olaydan sonraki günlerde her çeşit fraksiyondan kürd internet sitelerinde başlatılan "**Bir Türk Bayrağı da Sen Yak**" kampanyası olmuştur. Abdullah Öcalan'ın doğum gününü kutlayan Kürdler binlerce kişiyle Ömerli köyüne girdi. Öcalan için hatıra ormanı diktiler.

Kürdler; bir yandan siyasi sahada her geçen gün güçlerini pekiştirirken, bir yandan da Türk milletini korkutma ve sindirme hareketi içerisinde. Kürd çocuklarının çeteler halinde haraç, gasp, kapkaç, basit hırsızlık gibi alanlarda çalıştırılmaları bu sindirme operasyonunun görünen yüzü olmuştur. Dikkat ettiyseniz, artık hiçbir kürd çocuğu araba camı silmekle uğraşmıyor. Hepsi daha kârlı alanlara kaydırılmış. İstanbul'da; trafik ışıklarında cam silmeyle başlayan, paket mendil satışı veya dilencilikle gelişen ve bugün ki halini alan kürd çocukların hareketi, giderek büyük bir ranta dönüşmüştür. Bu çocukların büyüdüklerinde de iş garantileri sağlanmıştır. Kapkaç ve adi hırsızlıkta ustalaşanlar yollarına devam ederken, başarısız olanlar hap veya toz satıcılığı, otopark

değnekçiliği, bar kapısı bekçiliği, işporta tezgahtarlığı gibi sektörlere(!) yönelmiştir. Bu sektörlerin bir özelliği de kayıt dışı ekonominin önemli kaynakları oluşlarıdır.

Yurdun dört bir yanında düzenlenen Bayrağa Saygı Yürüyüşleri, Türk milletinin üzerindeki ölü toprağını atarak uyanışa geçtiğinin, şahlanışın ise fazla uzakta olmadığının ifadesidir.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yayımladığı basın bildirisi, her şeyi özetliyor: **Türk milleti, engin tarihinde iyi ve kötü günler görmüş, sayısız zaferler yanında ihanetler de yaşamıştır. Ancak hiçbir zaman kendi vatanında, kendi sözde vatandaşları tarafından yapılan böyle bir alçaklıkla karşılaşmamıştır.... Hem bir ülkenin vatandaşı olmak, havasını teneffüs etmek, suyunu içmek, karnını doyurmak, hem de o ülkenin en kutsal değeri olan bayrağına el kaldırmaya yeltenmek gaflet, dalalet ve**

hiyanetten başka bir şekilde tarif edilemez.... Türk Silahlı Kuvvetleri'nin vatan ve bayrak sevgisini denemeye kalkışanlara, tarihin sayfalarına bakmayı öneririz. Ekmek veren eli ısırın, yemek yediği kaba pisleyenlere bundan daha güzel bir cevap verilemezdi.

Önce suyu bulandırıp, sonra balık avlamak isteyen bir takım düşman çevrelerin mevcudiyetini aklımızdan çıkarmadan, bütün bu olayların, Eric Edelman "ben gidiyorum" dedikten hemen sonra meydana geldiğini gözden kaçırmadan, Kürdler sebebiyle yaşadığımız çeşitli sorunlara karşı mücadele yollarını geliştirmeliyiz.

Son söz: **Devleti ve vatanı müdafaa etmek için her şey caizdir, mübahdır ve meşrudur. Ve dahi bilinmelidir ki, her şey demek her şey demektir.** Tanrı Türk'ü Korusun!

DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI ve TÜRKMENLER

■ SALİH KERKÜKLÜ

Önümüzdeki günlerde; 22-23 Nisan'da Kerkük'te Türkmen Kurultayı yapılacak ve büyük ihtimalle Türkmen Cephesi çatısı altında yeni bir başkanla yola devam edilecek. Bu şekliyle; 24 Nisan 1995 tarihinde kurulan Irak Türkmen Cephesi 24 Nisan 2005 tarihi itibari ile 10'uncu başkanını seçmiş olacak, hep söylenen fakat ne olduğu herkesçe muğlak bir yolda emin adımlarla ilerleyecektir! Bu kurultayla ilgili fazla bir şey yazmayacağım. Bunun sebebi, Türkmen siyasi karar vericilerinin geçmiş yıllar ve tecrübelerden ders alamadığını ve aynı temel hataların sürdürülmekte olduğunu düşünmemdir. Yaşanan başarısızlıklar, bir çok kesimde yeni araç ve yöntem arayışına girilmesine neden olmuş ve olumlu katkılar meydana gelmiştir fakat bu hızla devam ederse Türkmen siyasi aktörleri kurtuluş ve özgürlük davasında bir sonuca ulaşmadan bu topluluğun helakına sebep olacağı veya düzeltilemeyecek zararlar meydana getireceği aşikardır. Türkmenlerin; en aktif dönemlerini yaşamaları gerekirken, hantal bir sistemin içerisinde cesareten yoksun bir politika izlemeleri, Türkmen toplumunu karanlığa itmektedir. Mevcut

strateji denklemleri yetmezmiş gibi, son 6 ay içinde Türkmenler yeni bir denklemle daha tanışmış oldular: Türkiye Dışişleri Bakanlığına bağlı Irak Koordinasyonu diye bir ucube yapı... Türkiye Cumhuriyeti'nin uluslararası vizyonunu temsil eden bu tip kurumlar bilerek veya bilmeyerek skandallarıyla ünlüdür. Bilindiği gibi (Kıbrıs, Cezayir, Balkanlar, Ortadoğu...) gibi rezil politikalar ile mirasyedi haramzadeler misali Türkiye'nin görüntüsünü kirletmişlerdir. Hele Türkmenler, bu kurum içinden yetişen şahsiyetsizlerden çok çekmiştir. Bir çok yerde anlatılmıştır "Türkiye'nin eski Bağdat Büyükelçilerinden biri Irak -Türkiye futbol maçına gelen Türkmenler için basına bunlar gurbetçi işçilerimizdir diye tanıtmış daha sonra dikkati çekilerek Irak'ta Türklerin de yaşadığını belirtmek durumunda kalmıştır. Bunun gibi bir çok trajikomik olay yaşamıştır Türkmenler. Tabii Saddam rejimi döneminde de, Dışişleri Bakanlığı Türkmenlere yasak bölge ilan edilmiş hiç bir Türkmen'in davasını anlatmasına izin verilmemiştir. Bunlara deyinmemin nedeni Osman Korutürk adında ki şahsın dış işlerinin

Irak koordinatörü olarak ortaya çıkıp, hiç kimsenin manalandıramadığı demeçler vermesi ve en önemlisi Türkiye Cumhuriyeti'nin bu zamana kadar ki söylemine tezat bir mantık yürüttüğünü görmemizdir. Irak'ın bütünlüğünü savunan Türkiye tezine karşılık, bu zevat kürdistanı kabul etmek temelinde bir tezle ortaya çıkmaktadır. Bu muhterem bununla kalmayıp (babasının malı) olan Kerkük'ü kürtlere pazarlamakta geri kalmamıştır tabii burada R.T.E'nin kürt kurmaylarının parmak izlerini tespit etmek pek zor bir iş olmasa gerek. Türkmenler bunlarla uğraşırken Irak'ta Türkiye'nin ve ABD'nin desteğini alarak Cumhurbaşkanlığa getirilen Celal Talabani Irak genelinde şok etkisi yaratırken Türkmenler bu konuda Türkiye'nin tavrını endişeyle izlemektedirler fakat olayın farklı bir açıyla bakarsak şunu görürüz: bu görev geçici ve kısa olmasının yanı sıra Cumhurbaşkanlığı ciddi yetkiler ile donatılmadığı söylenirken değer

tarafından 30 yıllık dikta rejimin yetiştirdiği nesiller Cumhurbaşkanlığı makamı yetkisi olmasa bile, çok ciddi sonuçlar yaratır endişeleri taşınmaktadır ve kürt isteklerinde ileri gidileceği bilinmektedir. Talabani emeklilik ikramiyesi aldığını ve zaten Partisi içinde aleyhinde ayaklanma belirtileri çok net ortaya çıktığından Celal Talabani bir adım öne geçerek prestij ve emeklilik hayatına hazırlık yaptığı söylenebilir, bu teorinin doğruluğunu Barzani'nin tavırları ile onaylatabiliriz. Mesud babasının 70'lerde düştüğü hataya düşmek istemiyor özellikle Bağdat'a gelerek kendini pasifize edilmesinden korkuyor tabii Talabani'ye sağlanan Ankara desteğinin arkasında kürtleri Bağdat'a bağlama teorisi üstüne kurulsa da sadece teori ve kısa vadeli politikalardan ibaret, işte bu noktada tarihte Türkmenler için meşum bir kurum olarak kendini gösteren Dışişleri, Türkmenleri git gide sıkıntıya sokacaktır. TTK

OLAYLAR ve YORUMLAR

■ ATILLA İDİL

Son dönem siyasi hayatımızda yaşanan gelişmeler, çok şeyler anlatmaktadır. Tabii anlaya-bilene... Dünyanın başka herhangi bir ülkesinde 100 senede olabilecek olayları biz Türkiye'de 15-20 sene gibi, milletler için çok kısa bir zaman süresinde yaşıyoruz!

Mart ayındaki “**Yalçın Küçük ve Hikmet Çetin Vakaları**” adlı makalemizde de belirttiğimiz gibi siyaset ve erken seçim ile ilgili yapılacak analizlerle ilgili şu hususun gözden kaçırılmaması gerekmektedir. O da 2007 yılındaki Cumhurbaşkanlığı seçimleridir. 2000 yılındaki Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde yaşanan gelişmeleri hatırlayacak olursak bunun manası daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Memleketin belini büken iki büyük deprem'den çıkmış olan ülkemizde 1999 sonu itibarı ile Cumhurbaşkanlığı seçimleri konuşulmaya başlandı. Ama bizden önce bunu konuşan ve tartışanlar her zaman olduğu gibi Amerikalılar oldu. Seçimlerin yapılmasından yaklaşık altı ay kadar önce Amerikan “**The Washington Post**” gazetesinde yayınlanan bir makale, Türkiye'de

Mayıs ayı içerisinde yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimlerini konu almaktaydı. Bu makaledeki en önemli not ise **yeni seçilecek olan Cumhurbaşkanı'nın hukukçu(!) olması gerektiği**'nin altının çizilmesi idi.

Bu işaretten sonra insanların aklına hemen, AB ve ANAP paraleli politikaları kamuoyu önünde savunan, Yargıtay Ceza Dairesinden Sami Selçuk geliverdi. Siyasal İslamcılar, İkinci Cumhuriyetçiler, Kürdler ve Kürdseverler tarafından oluşturulan kutsal ittifak mal bulmuş mağribi gibi Sami Selçuk'a sarıldılar. Kamuoyu uzun haftalar boyunca bunun olabilirliğini tartıştı. Dönemin Hükümeti'nin Süleyman Demirel'in görev süresini uzatmak için yapmak istediği Anayasa değişikliği de kendi milletvekilleri tarafından kabul görmeyince Ecevit – bir yıl sonraki Derviş olayında olduğu gibi – bir gecede Sezer ismini ortaya attı. Anayasa değişikliği sırasında kendi meclis guruplarına söz geçiremeyen diğer liderler ise bu teklife balıklama atladılar. Çünkü parti içindeki iktidarlara sallantıya girmişti ve bu da basının gözünden kaçmamıştı. Bu ve benzeri nedenlerden

dolayı Ahmet Necdet Sezer, Türkiye Cumhuriyeti'nin 10. Cumhurbaşkanı seçildi.

2007 yılında yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde ortaya atılan adaylara bakacak olursak en kuvvetli aday R.T.E. olarak görülmektedir. Gerçi kendi ağzından bunu duymadık ama gerek basın ve gerekse de partisi içerisinde kendisine yakın isimlerin zaman zaman yaptığı açıklamaların, bir nevi nabız yoklaması niteliğini taşıdığı aşıkardır.

Cumhurbaşkanlığına adaylığını şimdiden ve kendi ağzından açıklayan isim ise A. K. Partisi İstanbul Milletvekili Nevzat YALÇINTAŞ oldu. Geçen Mart ayı içinde gazetelerde yayınlanan bir beyanatında bunu dile getiren YALÇINTAŞ, son 40 yıldır RP ve Fazilet Partisi'nde Siyasal İslamcıların Amerikan kanadını temsil ederek önemli(!) görevler ifa etmiştir. Özal döneminde ANAP'la flört etmiş, önceki Cumhurbaşkanlığı seçiminde ise Fazilet Partisi'nin adayı olarak ortaya çıkmıştı. Adı geçen şahıs, Türk topraklarını işgal altında bulundurup katliam yapan katil Ermenistan'a uçak seferi düzenleyen ve siyasi baskıyla İstanbul Ticaret Odası Başkanı seçilen Murat YALÇINTAŞ'ın – ki kendisi aynı zamanda **A. K. Partisi** İstanbul İl Yöneticisi idi – da babasıdır.

Yukarıda adı geçen iki ismin de olasılık payı, ancak şu anki Meclis yapısı içerisinde mümkün görülmektedir. Yalnız, her şey yolunda giderse, en geç 2006 yılı ilkbaharında yapılması bizce muhakkak olan erken genel seçim bu tabloyu değiştirecektir. Bunun için de bazı şartların –dış güçler açısından - oluşması gereklidir. O şartlar da ya Baykalsız CHP'nin güçlendirilmesi yada 2002 seçimleri öncesinde gördüğümüz gibi yepyeni(!) oluşumların sahneye çıkmalarından geçer.

Çünkü iş Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde düğümlenmektedir ve daha önce de söylediğimiz gibi, Irak'a Talabani'yi Cumhurbaşkanı seçtiren ABD'nin Türkiye'ye biçtiği Cumhurbaşkanı rolüne en uygun isim planlamacı sömürge valisi, Kürt Hikmet ÇETİN'dir.

Kürt Hikmet ÇETİN'in Cumhurbaşkanı adaylığı lafını ilk ortaya atan biz değiliz. Bu olay ilk olarak **A. K. Partisi** tarafından el konulmadan önce, çok sert bir muhalefet izleyen Star

Gazetesi'nin Ankara temsilcisi olan Hayrullah MAHMUT tarafından dile getirilmiş, fakat herhangi bir tekzip almamıştı. Tıpkı Bülent ARINÇ'ın bir aile sohbetinde **“parti (AKP) içerisindeki bütün kararları Tayyip, A. Gül ve ben ortaklaşa alırız. Burada benim görevim Majestelerinin Muhalefetidir”** mealindeki sözlerinin, yayınlandığı halde tekzip edilmediği gibi.

.....

En geç 2006 yılı baharında yapılmasına kesin gözüyle batlığımız erken seçimle ilgili olarak dikkatler bu ay sonundan itibaren Saadet Partisi kongresine çevrilecek. **A. K. Partisi** içerisinde bulunan **Milli Görüş** çizgisindeki 15 ila 30 arası milletvekili, kongrede Numan KURTULMUŞ'un seçilmesi halinde Saadet Partisi'ne geçme hazırlıkları yapmaktadır. Onlarla birlikte **A. K. Partisi** içerisindeki çözülme ve erken seçim sesleri daha da kuvvet kazanacaktır.

.....

Geçen ay Ermeni ve Kürt sever Sabetayist Orhan Yamuk'un hezeyanlarından sonra gazetelerde çıkan saçmalamalardan biri de Milliyetçi-Muhafazakar ve Demokrat olma iddiasındaki Akşam Gazetesinin yazarı Engin Ardic'a aitti. Üzerine vazife olmayan bir konu üzerinde kalem oynatmaya kalkan Ardic'a önerimiz gitsin Viyana'da Mozart dinlesin. Yada yıllar önce yaptığı gibi Kuzey Almanya'nın kızlarıyla gönül eğlendirsın veya Paris'te Vietnamlılarla langırt oynasın. Belki bu sefer yener de, eski İstanbul kopillerinin namusunu kurtarır. Gerçi Mart ayı içerisinde 10 günlük izinle oralara gitti ama olsun, bir daha gitmesinde bizim için bir mahzur yok. Hiç olmazsa hem Genel Yayın Yönetmeni hem de bu millet rahat eder. Zat-ı na muhterem gitsin eski mesleği olan tiyatroyu ve tiyatrocuları eleştirsın, turizm rehberliği yaptığı için turizm sektörünü eleştirsın, Avrupa'da tatildeyken kendisinden şarap isteyen ama yazı alanını kısıtlayan Genel Yayın Yönetmeni Serdar Turgut'u eleştirsın, aslan sosyal demokratlara küfretsın. Ne bileyim Burak Eldem ve Serdar Turgut'la birlikte – yanlarına Hans Von Ayberg'i de alabilir - Marduk gezegenini beklemeye devam etsin. Ama tıpkı aynı gazetede yazan Yalçın Pekşen gibi o da Yamuklaşıp Türklere, Türkçülere ve Türk tarihine

girip yüzüne gözüne bulaştırmasın. Biz, seksenli yılların ikinci yarısında önce küfürleşip sonra Ankara’da bir meyhane masasında kadeh tokuşturduğu **Fehmi Kuru**’ya benzemeyiz. Tükürdüğümüzü yalamayız! Tükürdüğünü yalamak takkeli ve takkesiz liboşlara, yani Fehmi Kuru, Cengiz Çandar, M. Ali Birand, Hasan Cemal, Nazlı Ilıcak gibilerine mahsustur.

.....

Flash TV’de yayınlanan **“Kim Haklı?”** isimli program gayet yararlı oldu. Gerçi gayet organize şekilde ve ahlaksızca saldırılarda bulunan Fettoşçu M. Ali-Nil ikilisi ve aralarına sonradan katılan Kürd mide kanaması geçirtecek ölçüde hayasızlıklar sergilese de, A. K. Partisi’ni savunmanın Nil Demirkazık gibi, tek sıfatı M. Ali Erbil’in eski kaynanalarından birinin arkadaşı olmak olan bir sosyete antikacısına kalmış olması bizleri sadece güldürmektedir. Türk Milliyetçilerine laf söylemeyi – ne laf söylemesi, viyaklamayı – tek marifet addeden Bayan Nil, 28 Temmuz 2004 Salı günü nerede olduğunu bizlere açıklayabilir mi?

Ondan önce biz açıklayalım: 28 Temmuz 2004 günü, Ankara Ayaş’ta, Korkut EKEN’i karşılamaya giden vatansever Türk Milliyetçilerinin arasında, elinde bir demet çiçek ve beyaz bir takım elbise ile seke seke dolaşan Bayan Nil de vardı. Türk Milliyetçiliği madem ki bu kadar kötü, o zaman Türk vatani ve Türk Milleti uğrunda hapse girmekten çekinmeyen Kahraman Yarbay’ın karşılama töreninde, binlerce Türk Milliyetçisi arasında Bayan Nil’ in işi neydi? Sap sayın Bayan Nil; madem milliyetçilik bu derece kötü, o zaman Genel Kurmay Başkanlığı’nın bildirisinden sonra – bir gece önce alay ettiğin halde- canlı yayına neden Türk Bayraklı tişört ile çıktın? Yoksa sen de mi **“Bayrak Edebiyatı”(!)** yapıyorsun? Cevap ver de, tenevvür edelim! Tabii verecek cevabın varsa!

.....

Bu ay başında Papa II. Jean Paul öldü. Bundan bize ne diyebilirsiniz. Ancak ölen Papa’nın neden seçildiğini bilenler bunu sormayacaklardır. Bazı ortamlarda yeni Papa adayı olarak gösterilen Fettoş tarafından gizli Müslüman yapıldığı cemaati içinde yankılanan Ölen Papa, 1978 senesinde, Amerika’nın planı çerçevesinde, tamamı koyu Katolik olan Polonya’yı Doğu

Bloku’ndan koparmak için CİA tarafından seçilmişti. Ve onun seçiminden hemen sonra da, Polonya Gdansk Tersanelerinde başlayan grevlerle sarsıldı. Bugünkü Polonya ise artık Amerika’nın uydusu halindedir. Muhtemeldir ki, yeni seçilecek olan Papa’da, Amerika ve AB arasındaki çıkar çatışmasında belirleyici rol oynayacak ve ABD-İsrail ittifakının belirleyeceği isim Papa seçilirse, bu ismin Ortadoğu ya da Asya kökenli olması bizce muhtemel gözükmektedir. Bekleyip göreceğiz.

Ayrıca ölen Papa Jean Paul, 2000 yılında şu demeci de vererek asıl emelini göstermiştir: **“Bizler –yani Hristiyanlar- Birinci Bin yılda Avrupa’yı Hristiyanlaştırdık; İkinci Bin Yılda Amerika ve Afrika’yı Hristiyanlaştırdık; Üçüncü Bin yılda ise Asya’yı Hristiyanlaştıracğız.”**

Papa’yı bir melek olarak gösterip cenaze töreninde Türkiye’de bayrakları – ne alakamız varsa- yarıya indirenlere ve diyalog severlere duyurulur!

.....

Mart ayı içerisinde Türk Dünyası’nı en fazla ilgilendiren olay, hiç şüphesiz, Amerikan malı olduğu ayan beyan ortada olan **“Limon Devrimi”** oldu. Bu olayla ilgili kafamı kurcalayan iki soruyu da sormaktan kendimi alamıyorum!

1- Rusya ve Çin gibi iki büyük(!) devlet, burunlarının dibindeki bir ülkede olan olaylar karşısında neden sessiz kaldılar?

2- Bu darbenin oluşmasının tam da Kazakistan Devlet Başkanı Nursultan Nazarbayev’in Türkistan’da bulunan Türk Cumhuriyetleri’ne birleşme çağrısı yapmasının akabinde gerçekleşmiş olması tesadüf müdür?

İki sorunun cevabı da aynıdır. Evet, bu olayın tam da Türkistan Birliği kurulması çalışmalarından önce meydana gelmiş olması rastlantısal bir olay olmaktan öte, Türk Birliği demek olan Turan fikrinin dış güçleri ne kadar korkuttuğunun bir göstergesi niteliğinde olması bakımından da önemli bir veridir. Ama Çin, Rusya, İsrail, A.B.D. ve A.B. gibi güçler ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, tarih boyunca gördüğümüz örneklerinde olduğu gibi Turan çok yakında hakikat olacaktır. Bu gerçekleştiğinde de; bugün

A.B. ve A.B.D. çığırtkanlığı yapanlar, bu asil Türk ırkını soysuzlaştırmak için uğraş verenler fena halde çuvalalayacaklardır. İşte o zaman

gülecek olan, yalnız ve ancak biz Türkler olacağız!

Tanrı Türkü Korusun!

Fazla söze gerek yok

Kıbrıs Türkünün yaşayış ve hürriyetine, canına, malına ve her türlü an'ane ve mukaddesatına, Her nereden ve kimden olursa olsun, vaki olacak tecavüzlere karşı koymak için,

KENDİMİ TÜRK MİLLETİNE ADADIM.

Ölüm dahi olsa, verilen her vazifeyi yapacağım. Bildiğim, gördüğüm, işittiğim ve bana emanet edilen her şeyi canımdan aziz bilip sonuna kadar muhafaza edeceğim. Gördüklerimi, işittiklerimi, hissettiklerimi ve bana emanet edilenleri, hiç kimseye ifşa etmeyeceğim. İfşaatın bir ihanet sayılacağını ve cezasının ölüm olacağını biliyorum. Yukarıda sıralanan hususları harfiyen tatbik edeceğime, ŞEREFİM, NAMUSUM ve bütün MUKADDESATIM üzerine SÖZ VERİR AND İÇERİM.

Bu Yemin Hala Geçerlidir ...

TÜRKÇÜLER ÜZERİNE KAHPE OYUNLAR

■ OZAN RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Son dönemde Türkçülük üzerine bir takım oyunlar oynanmaktadır, yağının oyunlarını bozabilecek altyapı, dinamizm ve tecrübeye sahip Türkçüler millet gözünde milletin değerlerinden uzak ve saygısız, silahlı eylem hazırlıkları yapan ve ülkeyi bölünmeye ve iç savaşa götürecek kadrolar olarak gösterilerek halkın gözünden düşürülmeye çalışılmaktadır.

Bizce atlanmaması gereken konulardan biriside birden **Adolf Hitler**'in **Kavgam** adlı kitabının çok satmasının gündeme getirilmesidir. İstihbaratı kuvvetli ve milli hassasiyeti olan birtakım köşe yazarları kitabın maliyetinden ucuz satıldığını ve subvansiyeye edildiğini yazdı. Kitabın yabancı ya da yabancı ortaklı - ki bunların içinde Yahudi sermayesi olanlar da vardır - alışveriş merkezi ve market gibi yerlere raflarda en öne koyulması hepimizin dikkatini çekti. Tabi bu işin tamamen zemin hazırlama ve kamuoyu oluşturma boyutu idi. Kitabı 1994 senesinde okumuştum. Bu kitabı okumakla hiç bir Türk genci Nazi özentisi olmaz belki bir kısmı 2. dünya savaşı filmlerinde

Almanları tutar o kadar, tabi sıkılmadan kitabı bitirebilirlerse zira kitap 728 sayfadır ve büyük ihtimalle kitabı alıp kütüphanesine koyan bir çok kişi ilk 100 sayfadan sonra pes etmiştir.

Oyun bundan ibaret değildi elbet **İlnur Çevik** İngilizce yayın yapan "**The New Anatolian**" adlı gazetesinde Türkçüleri kastederek "**Aşırı sağ hücreler, Türkiye'nin Kürtlerine karşı silahlanıyor!**" şeklinde haber yapmıştır. İlnur Çevik'in gazetesinde yazdığına göre bu gruplar öncelikle Bala ve Haymana gibi İç Anadolu'da yaşayan kürtlere saldırıracakmış.

Türk milletinin kutsal değerlerine sahip çıkması ve zaman zaman uyarı ve had bildirme kıvamında yaptığı hareketler başka şeydir İlnur Çevik ve daha sonra onu referans göstererek konuyu köşelerine taşıyanların iddia edildiği gibi Türkçülerin Kuzey Irak'tan silah getirerek (K. Irak'tan şeklinde bahsedildiğine göre uzun namlulu gerilla tipi

silahlardan bahsediliyor) bir kalkışmaya gitmesi ayrı bir konudur.

Nitekim uzun zamandır Türkçü geleneğe aykırı bir biçimde “Sıra” ve “Saygı” kavramlarına hiç dikkat etmeyerek adeta **boş kaplar misali çok ses çıkararak** Türkçülüğü olduğundan farklı tanıtmaya çalışan bir akım pompalanmaya çalışılıyordu..

Türkçüler binlerce yıllık Türk devlet geleneğinin terbiyesini almış kişilerdir ve Türk Ordusu bir takım aksaklıklara rağmen hala ayakta iken **davul ve zurna ile organizasyonlar yaparak** İlnur Çevik'in kulağına kadar gidecek Türkçülük düşmanlarının eline koz verecek **amatörce** işlere kalkışmaz. 80 öncesi yaşanan durum ise Türkçüler açısından tamamen bir nefsi müdafaa konusudur. Böyle işlere kalkışacak belli merkezler tarafından yönlendirilen bir takım küçük grupların çıkması ihtimal dahilindedir.

Oysa ki Türkçülüğün bir dönem tek başına akademisi olan Atsız Beğ “**Sırayı ve saygıyı gözetmeden çığırtkanlık edenler, hele daha eskileri batırarak, kendisini yükseltmek hayali ardında koşanlar Türkçü değil, Türk değil alelade insan bile olamazlar**” diyerek bu ve buna benzer her devirde karşımıza çıkması muhtemel **kurma** toplulukları insandan dahi saymıyordu.

Atsız Beğ "**Bunlar birden bire meydana çıkarak ortalığı gürültüye boğarlar, haykırırlar, ötekini berikini baltalarlar ve ilk önce bazı kimseleri de kendi samimiyetlerine inandırabilirler. Fakat, en adil ve hakim olan zaman, bunların maskelerini sonun da indirir. O maskenin altındaki iğrenç yüzün gözlerinde parlayan adi ihtiraslar, herkes tarafından hemen sezilir.**" derdi. Evet biz bu iğrenç yüzleri çok uzun süre izledik.

Atsız Beğ'in "İnsanlar, mizah ve şaka yapabilirler, fakat bazı konular vardır ki, onlar asla şakaya gelmez. Orada ciddi olmak insanlık borcudur. Bayrakla alay edemezsin, milli tarihle eğlenemezsin, Kur'an'ı mizah konusu yapamazsın, aile namusunu hiçe sayamazsın. Bunlar milli mukaddesattandır. Milli mukaddesatı olmayan millet, millet değil, koyun sürüsüdür." sözlerinde dokundurduğu her devrin demirbaşı milli mukaddesat konusunda pek gayrı ciddi güruhları ve muhtelif türevlerini dikkatlice izlerseniz sizde görebilirsiniz.

Herhangi bir başarı elde etmesi güç olan ve belli bir güne kadar yol verilerek arzu edilen noktaya kadar ilerlemesi sağlanacak bu grupların yegane görevi diğer Türkçü gruplarla ilişkilendirilerek bu grupların ezilmesi ve milletin genel değerlerine aykırı ve saygısız tutumları gazete ve TVlerde işlenerek Türkçülüğün halk gözünde öcü hale getirilmesi operasyonunun maşası olmak olacaktır.

Oyun bitmemiştir, reklam peşinde koşan Gazi Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Mümtazer Türköne, 'Türkiye'yi bölerse Kürtler değil Türkçüler böler' diye zırvalamış ve bu da basında oldukça yer etmiştir. Bu tür dayanaksız zırva haberlerin artarak devam etmesi kuvvetle muhtemeldir. Türkçülük Türkiye'nin teminatı ve

tek çıkış yoludur. Kafalarını deve kuşları gibi kuma görerek kurtulacaklarını sananlar yanılırlar.

Yağıya göre Türk milletinin haklı refleksini harekete geçirecek Türkçüler bir şekilde tasfiye edilmelidir. Tasfiye için gerekli ortam zaten uzun zamandır yağının görevli psikolojik harp uzmanları tarafından hazırlanmaktadır.

Elbette meydanlarda olacağız, elbette tepkisiz kalmayacak bütün kurumlara her türlü yöntemi kullanarak baskı oluşturmaya çalışacağız, elbette Türk milletini uyandırarak dostu düşmanı belleteme görevini bir an olsun bırakmayacağız. Ancak beraber hareket ettiğimiz kişileri iyi tanıyacak, iyi tartacak yapacağımız eylemin sonuçlarını görmeye çalışarak eğer Türklük ve Türkçülük davasına bir fayda görüyorsak yapacağız.

Türkçüler eline silahı alır mı? Evet gerekirse alır ancak bunun öncelikli şartı bu devletin siyasetinin, ordusunun, polisinin görevini yerine getiremez hale gelmesidir. O gün geldiğinde dağlar bizindir der silahımıza sarılırız.

Şimdi görevimiz meydanlardadır, milletin arasına karışıp uyuyan deviyandırmaktır.

Tanrı Türk'ü Korusun!

TÜRKİYE'DE AZINLIK IRKÇILIĞI

■ NEJDET SANÇAR

Bugünkü Türkiye, son Türk imparatorluğunun tasfiyesi ile meydana gelmiş bir devlet olduğundan, nüfusu içinde Türk'ten gayri unsurlar da vardır. Bu unsurlardan Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı bulunanlar memleketin asıl sahipleriyle aynı haklara maliktirler. Bu günümüzün devlet telakkisinin tabi bir neticesidir. Yalnız, bu ne kadar tabii ise, kendi soyundan olmayan vatandaşlarına böyle eşit haklar veren bir milletin onlardan bir takım karşılıklar beklemesi de o kadar tabidir. Bunlar arasında, bu vatandaşların devlete, millete ve vatana, cemiyetin asıl sahipleri kadar bağlı olmaları ve cemiyetin menfaatlerini vatanın asıl sahipleri derecesinde düşünmeleri şüphesiz başta gelir.

Bugün Türkiye'de yaşamakta olan ve Türklerle aynı kanuni haklara malik bulunan yabancı soylu vatandaşlar, acaba vatandaşlık vazifelerinin bu en mühimini yapmakta mıdır? Bu sorunun cevabını araştırmak ve hatta vermek lazımdır. Çünkü bu, Türklük için mühim bir meseledir.

Türkiye'deki bu cins vatandaşlar, ayrı bir cemaat teşkil edenler ve etmeyenler diye ikiye ayrılabilirler. Müslüman dininde bulunmayanlar ayrı cemaatleri olanlardır. Dilleri, dinleri, milliyetleri, kültürleri ve her şeyleri bizden ayrı olan ve resmen de ayrı cemaatler halinde yaşayan bu insanların Türkleşmelerini beklemek, hem manasız bir istek, hem de boş bir hayal olur. Bunlardan isteyeceğimiz ve bekleyeceğimiz, nihayet, bu vatana ihanet etmeyen, sadık vatandaşlar olmalarıdır.

Fakat Müslüman olup Türkçe konuşan, Türk harsını benimsemiş görünen, isimleri bizim isimlerimize, adetleri bizim adetlerimize benzeyen, yalnız soyca Türk olmayanların durumları böyle değildir. Bunların bir kısmı asırlardan beri Türklerin içinde yaşamaktadırlar. Dışarıda müstakil bir vatanları bulunmayanlar için, Türkiye bir vatan olmuştur. Bu vatanda doymakta, bu vatanda zengin olmakta, bu vatanda vatanın asıl sahipleri kadar rahat bir hayat yaşamaktadırlar. Bu millet de onları kendisinden ayırmak tarafına pek gitmemektedir. Dış görünüşleri itibariyle de Türk'ten pek farklı olmayan bu insanların bu şartlar içinde ve bu durum karşısında Türkleşmelerini istemek ve beklemek, vatanın asıl sahipleri olarak elbette hakkımızdır. Bu Müslüman vatandaşlar, acaba bu yol üzerinde midirler?

İşte bu soruya müspet cevap vermeye imkan yoktur. Zira, imparatorluk zamanında Türklük içinde eriyip gidenler bir tarafa bırakılırsa, bugün miktarları her halde küçümsenmeyecek bir sayı teşkil eden bir kütle, içimizde ayrı milli varlıklar halinde yaşamakta ve bu durumlarını ısrarla muhafazaya çalışmaktadırlar.

Bu kütlenin Türklükleri sadece nüfus cüzdanındaki kayıtlarla dillerinin ucundaki yalancı "Türküm!" sözündedir. İzaha lüzum yoktur ki, Türk olmak için sade kuru bir söz, "Türküm" sözü yetmez. Türk olmanın tek şartı, bir Türk kadar Türk olmaktır. Bu da, Türk'e karşı sevgi duymakla başlar. Bu insanlar eğer Türklük kadrosuna hakikaten girmek istiyorlarsa, önce

üzerinde yaşadıkları vatanla arasında hayat sürdükleri millete karşı içten bir sevgi beslemek mecburiyetindedirler. Bu sevgi onları kendi irki-milli hüviyetlerinden ayırır ve Türklük duygusu, Türk kültürü, Türk ruhu ruhlarını sarıp iliklerine kadar işlerse işte o zaman bu insanlar Türklük kadrosunda yer almak hak ve şerefini kazanabilirler. Fakat, Türklük sadece dillerinde olup evlerinde Türkçe'den gayrı bir dil konuşan, gönüllerinde Türklük sevgisinden başka bir milliyet sevgisi taşıyan, mefkureleri, davaları başka bir milletin davası ve mefkuresi olan insanlar, günde kırk bin kere Türküm deseler de yine Türk olamaz, Türk sayılamazlar. Türk cemiyetinin kendisinden saymakta yüzyıllardan beri adeta ısrar ettiği bu dindaş vatandaşlar, içimizde Müslüman azınlıklar olarak yaşamaya devam ettikçe, bu durum da elbette ki Türklük için mühim bir mesele olmaktan çıkmaz. Bu Müslüman Türk vatandaşlarının, Türkleşmemek hususundaki inatları yetmiyormuş gibi, bir de – çok feci bir vaka olarak- Türklükten gayrı milli davalar gütmeleri, açıkçası Türkiye'de bir azınlık ırkçılığı davası peşinden gitmelerinden başka bir şey değildir. Her dikkatli göz, muhitine bakmak suretiyle, bu azınlık ırkçılığının küçük veya büyük misallerini bulabilir. Türkiye 'deki bu azınlık ırkçıları; netice olarak, elbette ki Türklük aleyhine bir fikir, bir harekettir. Ayrı irki bir dava gütmek suretiyle Türklüğe karşı cephe almak cesaretini gösteren bu insanların, ekmeğini yedikleri vatana karşı düpedüz bir ihanet olan bu hareketlerini, bu azınlık ırkçıları, Türk olarak müsamaha ile karşılamaya imkan var mıdır?

Tek parti devrinde, azınlık ırkçılığının bir çok misalleri devlet memuriyetlerinde görülmüştür. Uzun yıllardan beri Türkiye 'de yaşadığı ve artık Türkiye'nin kendisine bir vatan olması gerektiği halde bunu gönlüne bir türlü kabul ettirememiş, bir türlü Türkleşmek istememiş aksine irki varlığına büsbütün sarılmış bu cins vatandaşlardan bazıları, büyük mevkilere geçtikleri zaman, başına geçtikleri devlet kapısını kendi soydaşlarıyla doldurmuşlardır. Bu ne demektir?

Türkiye'deki azınlık ırkçılığının en tipik örneği ise, dönme ırkçılığıdır. Dönmeler, Türk cemiyeti içinde en kuvvetli azınlık ırkçılığı güden bir cemaattir. Bilindiği gibi geleneklerine sıkı sıkıya bağlıdırlar. Türklerle kız alıp vermek istemezler.

Türk milliyetçiliği hareketlerine karşı sinsi sinsi, fakat sistemli bir şekilde cephe alanlar arasında dönmeler esaslı bir yer işgal ederler. Bunları vatandaşlık vazifesine davet edecek, dönmelik yapmamalarını ihtar edecek olursanız hemen müthiş bir Yahudi şamatası ve yaygarası ile karşılaşsınız. Dillerinden ve kalemlerinden hiç eksik olmayan inkılap, cumhuriyet filan gibi beylik bir takım sözlerle milli sesi boğmaya çalışırlar.

Türk ırkçılığı, işte bu azınlık ırkçılarının Türk gövdesinde açmak istedikleri yaralara karşı bir müdafaa silahından başka bir şey değildir. Türk ırkçılığı, vatandaşımız olduğu halde bir türlü Türkleşmeyen, Türklükten ayrı bir irki hüviyet taşımakta ısrar eden ve bu irki mefkuresiyle Türk'e düşmanlık eden insanların bu vatan ve bu devlete fenalık edememelerini sağlamak için milleti uyanık bulunmaya çağıran bir fikirdir. Dünyada bir millet için bundan daha tabi bir hak elbette olamaz. Türk ırkçılığına düşmanlık edenlerin büyük kısmının bu azınlık ırkçıları arasında bulunması boş bir tesadüf eseri değildir. Onlar bu işi şuurlu olarak yapmakta Türk vatanında kendi irki davalarını yürütebilmek için buna engel olacak silaha, yani Türk'ü uyanık bulunmaya davet eden Türk ırkçılığına, kendilerine taraftar edebildikleri bir takım akılsızlarla birlikte, bile bile saldırmaktadırlar.

Bu vatan Türk vatanıdır. Bu vatanın sahibi Türklerdir. Elbette ki bu vatanda sadece Türk fikri, Türk ülküsü, Türk davası hakim olacaktır. Bunlardan başka hiçbir fikir, ülkü ve davanın bu topraklar üzerinde yeri yoktur. Onun için, Türk'ü Moskova'ya köle etmek için çalışan kızıl hayasız bizim için nasıl hain bir varlıksa, Türk'ün ve Türk vatanının nimetleriyle dolup taşıdığı halde Türk'e karşı bir başka milli dava güden azınlık ırkçısı da o derece haindir. Çünkü netice olarak ikisinin gayesi de Türk'ü yıkmaktır.

Türk olarak, bu vatanın asıl sahipleri olarak, ne zamandan beri içimizde yaşadıkları halde bir türlü Türkleşmemiş, üstelik de başka ırkların davalarını güden insanları elbette ki hoş karşılayamayız. Başka milletlerin milliyetçilikleri kendi vatanlarında, kendi milletlerinin yükselmesi için ele alındığı zaman en tabi bir hak ve harekettir. Bu hakka karşı saygı beslemek zaruridir. Fakat başka milletlerin irki-milli davaları bizim

memleketimizde, kendilerine vatandaşlık şerefini verdiğimiz insanlar tarafından bize karşı çevrilen zehirli hançer haline gelirse, artık bunun adı sadece hıyanettir. Bu ihaneti yapmaktan bir türlü vazgeçmeyenleri bu melanetlerinde serbest bırakmak ise sonsuz bir gaflettir.

Türkiye'deki azınlık ırkçıları, Moskof kölesi kızıklar gibi Türk'ün sinsî düşmanlarıdır. Komünist nasıl fikrini ve gayesini açıkça belirtmez, melanetini bir takım tüller altında gizlemeye çalışırsa, azınlık da aynı şekilde

hareket eder. Fakat, kızıl canavarı yılan gibi gizlendiği yerden bulup çıkarmak ve hüviyetini bütün çıplaklığı ile ortaya koymak nasıl güç bir iş değilse, azınlık ırkçısı hainin suratındaki maskeyi çekip onu asıl çehresiyle milletin önüne çıkarmak da pek güç değildir. Biz Türk düşmanı komünistlerle çarpıştığımız gibi Türk düşmanı azınlık ırkçılarıyla çarpışmayı da milli bir vazife saymaktan geri kalmıyoruz. Bizim için Türk'ün düşmanları bir bütündür. Bu düşmanlara karşı, Türklük vazifemizi sonuna kadar yapmaktan bizi hiçbir kuvvet alıkoyamaz. **12 Ocak 1950**

BİR POLİTİKANIN İFLASI

■ ADİL ERYILMAZ

“Bin yıldır bu topraklarda beraber yaşıyoruz; kız aldık, kız verdik; etle tırnak gibiyiz; Çanakkale’de, Kurtuluş Savaşında beraber çarpıştık; Zaten bu kardeş(!)lerimiz bizimle hiç savaşmadılar; Hem zaten Kürtler de Türk(!); Elegeş Yazıtlarında yazıyor, kilim desenleri de aynı, lay lay lom” vs. vs. vs.

Yıllardan bu yana dinlediğimiz, Binbir Gece Masalları’ndan örnekler sunduk kısaca. Fars ırkının en geri kollarından biri olan Kürdlerin, – maddi ve manevi bütün delillere rağmen- asil Türk soyundan gösterilmesi çabalarının meyveleri idi bu sözler.

Yıllar yılı hepimiz bir yerlerde bu masalları muhakkak uyutulmaya çalışılmışızdır. Kimimiz bir siyasi parti toplantısında, kimimiz basın-yayın organlarında, kimimiz aile çevremizde, kimimiz orada, kimimiz burada.

Zamanın harikası olan bu iddiayı ortaya atanlar bir yandan **“Kürdler Türk(!)”** derken, öte yandan da **“Türkler Kürdleşti”** diyerek kendileriyle çelişmektedirler. Çünkü bir şeye benzeyebilmek için, öncelikle benzenilmesi gereken şeyin var olması gerekmektedir. Çingenleşmek için önce çingenenin var olması gerektiği gibi...

Bu konuya benzer bir örnek verecek olursak 19. Yüzyılın ikinci yarısında, Batı Anadolu’da bir tersine göç yaşanmıştı. Daha Selçuklu döneminde, Türk akınlarından bunalan yerli halk Bizans tarafından Balkanlara ve Ege Adalarına yerleştirildi. Fakat 19. yüzyıl başlarından itibaren – özellikle de Mora ayaklanması ile birlikte-, özellikle Güney İtalya’da bulunan Ortodoks Rumlar ile Mora’da yaşayan Rumlaşmış Ortodoks Arnavutlar Batı Anadolu’ya yerleşmeye başladılar. Aynı dönemde İzmir merkezli misyoner teşkilatları da, özellikle yörede bulunan Alevi inançlı Türkmenleri Hristiyanlaştırma çalışmalarına girmişlerdi. Bu dönemde bize acı veren olaylardan birisi, bugün Şirince diye bilinen, Çirkince’de yaşayan Çirkince Yörüklerinin başına gelmişti. Misyoner örgütlerinin etkisiyle Hristiyanlığı kabul eden bu Türk köyü, 1924’te yapılan mübadele’den sonra Yunanistan’a göç etmiş ve orada bir nesil sonra Türkçe’yi ve Türklüklerini unutarak Yunanlılaşmıştır. Kendi varlıklarını tamamen unutarak Yunanlılaşan bu köy halkını, bizim artık Türk saymamız diye bir şey söz konusu bile olamaz. Tıpkı Türklüklerini tamamen unutan diğer boylar ve aşiretler gibi... Modern Çin’in kurucusu olan Chou Hanedanına bakarak, Çin Devleti’ni Türk saymadığımız gibi... Dillerinin adı Türkçe olan Pakistanlıları Türk görmediğimiz gibi...

Bu hesaba göre, Türk olduğunu unutarak başka bir kimlik ve kültür altına giren herkesi Türk sayacaksak, o zaman daha düne kadar göçebe hayat süren Çingeneler, Kürdlerden on kat daha fazla Türk(!) sayılırlar. Malum, göçebe Çingeneler Türk çocuklarını kaçırıp kendi soylarını devam ettiriyorlardı. Demek ki, bu hesabı yapanlar Çingeneleri de Türk(!) sayacaklar. **(Tanrı saklasın)**

Bin yıldır beraber ve bu kütüklerle bir orman gibi kardeşçesine yaşama palavrasına gelecek olursak...

Öncelikle şu tespiti yapmak yerinde olacaktır. Biz Türkler bu topraklara geldiğimizde Bizanslı Rumlar vardı; Türklerin Anadolu'ya yerleşmesinden hemen önce Bizans'ın Orta

Bunlar da daha sonraki tarihlerde, Anadolu'yu fetheden Oğuzlarla –ve ayrıca Oğuzlar'ın yanında Anadolu'ya yerleşen Kıpçak, Karluk, Uygur gibi Türk uruklarıyla da- her yönden kaynaşmışlar ve Anadolu'da bugün dahi kullanılan yer adlarını bırakmışlardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi daha önce yerleşen Türk unsurları ise – özellikle Hristiyanlığın ve Bizans kültürünün yoğun etkisi ile - milli kimliklerini tamamen kaybetmiş ve Helenleşmiş durumdaydılar.

Atsız Hoca'nın da her zaman savunduğu gibi, biz bu toprakları 11. Yüzyılda, Bizanslı Rumlar, Ermeniler, Gürcüler ve Haçlı sürüleriyle yaptığımız ölüm kalım mücadelesiyle yurt yaptık. Dönem dönem, Araplar, Kürdler ve Süryanilerle de savaştık. Türklerle Kürdlerin ilk büyük çatışması 12. yüzyılın sonlarında oldu. **“Leyleklerle Kartalların Savaşına benzeyen”** bu çarpışmalar, 1185 yılında Cizre'de başlayarak Doğu Anadolu'dan Azerbaycan'a kadar olan sahada devam etti ve sonuçta Türkmenler galip geldiler.

İkinci büyük çatışma Akkoyunlular döneminde yaşandı Karakoyunlu Türkmenlerini her yerde takip eden Akkoyunlular, dağlardaki Kürdlere sığınan Karakoyunlularla beraber Kürdleri de yenilgiye uğrattılar.

Anadolu'ya sürdüğü Ermeniler vardı; Kuzey Doğu'da Gürcüler vardı. Gerek tarih öncesi ve gerekse de tarihin bilinen dönemlerinde Anadolu'ya yerleşen çeşitli Ön-Türk ve Türk boyları, önce İran, arkasından gerçekleşen Helen, Roma, Bizans ve Arap istilaları ile yerleşik hayata geçip Hristiyanlık ve Müslümanlığı kabul etmeleri neticesinde Türklüklerini kaybetmişler ve adı geçen kültürlerle iltihak ederek asimile olmuşlardır. Bu nedenle Selçuklu'nun Anadolu'ya geliş tarihi olan 11. yüzyılda Anadolu'da Türk olarak sadece, 10. yüzyıl sonları ve 11. yüzyıl başlarında Tuna Nehri kıyısında vaftiz edilip Hristiyan olduktan sonra Anadolu'ya yerleştirilen az sayıdaki Uz, Kuman ve Peçeneklerle onlardan biraz önce yerleşen bazı Bulgar oymakları vardı.

Akkoyunluların hemen arkasından bu sefer de onların halefi ve torunları olan Safeviler Kürdlere karşı savaştılar. Bu sefer mezhepsel bir mahiyet kazanan mücadeleden galip çıkan olmadıysa da, İran o dönem için Kürdlerden temizlendi. O kadar ki, bir kısım Kürd kabilesi Türkçe konuşmaya bile başladı. Osmanlı egemenliğinde kalan Doğu Anadolu'da ise, Osmanlı'nın Türkmen unsuruna olan güvensizliğinden faydalanan Kürdler eski sistemlerini devam ettirdikleri gibi kendileri açısından yeni bazı kazanımlara da sahip oldular ve o zamana değin giremedikleri, asırlardan bu yana Türklerce kullanılan bölgelere doğru yerleşmeye başladılar.

Burada, 1951 yılında Orkun Dergisinde yayınlanmış bulunan **“İrkçılık-Turancılık Davası”** isimli yazı dizisinden bir alıntı yapmak meseleyi aydınlatmak bakımından da önemlidir:

“15 Temmuz 1733'te Topal Osman Paşa ordusuyla Nadir Şah arasında yapılan savaşta Nadir Şah, Türk ordusundaki Kürtlerle anlaşmış ve bu birkaç bin kişilik Kürt gurubu, savaşın başlangıcında, bozgun yaratmak için kaçmışlarsa da bizzat Türk ordusu tarafından üzerlerine ateş edilerek panik önlenmiş ve Topal Osman Paşa, savaşı güçlükle kazanabilmişti. Fakat, 26 Eylül 1733'teki ikinci savaşta, Osmanlı ordusundaki Araplar top yekun İran ordusuna geçerek savaşı kaybetmemize sebep olmuşlar ve Namık Kemal'in atası olan Topal Osman Paşa da, elde kılıç savaşıırken vurulup şehit olmuştur.”

Görüldüğü gibi bu küçük örnekte bile Kürd ve Arap kardeş(!)lerin Osmanlı kuvvetlerini nasıl arkadan vurdukları açıkça bellidir.

19. yüzyılda Osmanlı'nın zayıflaması ile beraber, diğer gayrı Türk unsurlar gibi Kürdler de ayaklandılar. Babanzadeler, Bedirhanlar bu ayaklanmaların elebaşçıları oldular. Ama her zaman için olayları kendi gözlükleriyle gören Batı o dönem de aynısını yaptı. Onlara göre, bugün olduğu gibi o zaman da Kürdler özgürlük savaşçıları olarak adlandırıldı. O kadar ki, Bedirhan'ın yaptığı Asuri katliamı bile Türklere mal edilmek istendi. Hala da batı kaynakları olayın içinde Osmanlı komplosu arama sevdasından kurtulamamıştır.

Yüzlerce yıldır dağlarda ve mağaralarda yaşayan ve şehir hayatına kesinlikle geçmemiş olan, bulduğu her fırsatta Türk'ü arkadan vurmaya marifet bilen, tek bildiği yağmacılık olan Kürd aşiretlerinin medeniyetle ilk tanışmaları Türkler sayesinde olmuştur. Bazı tarihçiler halılardaki yada bir testideki desenlere bakarak, Kürdlerin Türk olduğunu ispatlama derdine düşülerse de bu da yanlış bir yöntemdir. Tarihin her döneminde, dünyanın her yerinde üst kültürün alt kültüre etkileri görülmüştür. Koyuncu ve atlı bir kültüre sahip, aynı zamanda da halıcılıkla hemhal olmuş Türk milletin, Fars ırkının bu en geri koluna hayatları boyunca bilmedikleri şeyleri öğretmeleri gayet normaldir. Kürdler, at ve koyun kültürünü Türklerden öğrendiği için ve ayrıca aralarına bazı Türk boyları da karıştığından dolayı, hayvancılık ve halıcılıkla ilgili terimlerin tamamı Türkçe olmuştur. Bundan normal bir şey olamaz! Yukarıda bahsettiğimiz tarihçilerin kullandığı yöntemle, Hun yada Göktürk dönemi kazılarında bulunan Çin vazolarından yada Türk mezarlarında çıkan Sarmat kemerlerinden dolayı bu hanedanları da Çinli veya Sarmat olarak mı addedeceğiz? Komik! Bu hesapla Sanskrit alfabesi kullanan Babür Hanedanı Hintli, Şii olmaları hasebiyle Safevi Hanedanı Fars, Topkapı Sarayında bulunan Çin yada Japon vazolarından dolayı Osmanlı Çinli veya Japon olur. O zaman da Türkleri hiç var olmamış sayabiliriz. Bu da sadece yağının ekmeğine yağ sürer.

Göktürk döneminden bizlere yadigar olarak bırakılan Yenisey civarında bulunan Elegeş Yazıtlarındaki ibarenin ise doğru olmadığı bugün

anlaşılmış bulunmaktadır.. Oradaki ibarenin aslının "Körtül Han" olduğu ispatlanmıştır. Bunu hala eski şekliyle öne sürmenin akla ve mantığa uygun bir tarafı yoktur.

Çanakkale ve Kurtuluş Savaşında beraber savaşma olayı da palavradır. Çanakkale Şehitliklerinde bulunan şehit mezarlarına bakacak olursak burada bulunan şehitlerimizin öz be öz Türk oldukları ortaya çıkar. Bugün Kürd çapulcularının hak iddia ettiği Diyarbakır, Urfa gibi illerimiz daha elli yıl öncesine kadar, sokaklarında Türkçe'den başka dil konuşulmayan halis Türk şehirleridir. Bu nedenle o bölgeden gelip Çanakkale yada diğer cephelerde savaşarlarda hep katıksız Türk çocuklarıydı. İçlerinde Türk olmayan hiçbir unsur yoktu. İçimizdeki Bağırşak Kurtları'nın hiçbir, hiçbir dönem vatan savunmasına iştirak etmemiştir. Çünkü, hepsi kendi milli gayeleri peşinde koşmakla meşguldü. Ayrıca Osmanlı döneminde hiçbir zaman gayrı Türkler askere alınmamışlardı. Bu nedenle vatan savunmasında can verenler hep Türk ırkının asil ve kahraman evlatlarıydı. Müslüman azınlıklardan Arnavutlar birkaç sene önce ayaklanarak bağımsız olmuşlar, Boşnaklar Avusturya egemenliğinde kalmışlar, Araplar ve Kürtler ise İngiliz altınları ile Türk askerini kahpece arkadan vurma derdine düşmüşlerdi. Sonuç olarak ne Çanakkale'de, ne de başka herhangi bir savaşta bu yurdu savunmak için Türk olmayan herhangi bir unsur parmağını dahi kıpırdatmamıştır.

Kurtuluş Savaşı sırasında ve sonrasında Kürd eşkıyalarının yaptıkları, her ne kadar üstü örtülmeye çalışılsa da, bizler için apaçık bir şekilde ortadadır. Daha Sivas Kongresi sırasında kongreyi basıp Yüce Başbuğ Atatürk'ü öldürmeye kalkan, sadece Cumhuriyet döneminde irili ufaklı 30 kere ayaklananlar; Ermenilerle Beyrut'ta ortak terör örgütü kuranlar; Komünistler ve Irak hükümetleriyle –bu arada Saddamla da- bir olup Kerkük'te Türkmenlere karşı katliam yapanlar hep bu **"Ortadoğu'nun Siyasi Fahişesi"** ve onun guruhudur. Güney Azerbaycan'da Azerileri yok etmek için Sovyetler, İngilizler ve Şah Hükümetiyle anlaşılan, Kuzey Azerbaycan'da Aliyev Hanedanı ile işbirliği yapıp Türkçü muhalefete saldıran, İsrail'i ve ABD'yi bölgeye sokup yerleşmelerine zemin hazırlayan, tamamen Türk olan Güney

Azerbaycan ve Türkmeneli’ni istilaya yeltenen, 2003’te Kerkük’ü talan eden, başları sıkışınca Türk Milletinden yardım dileyip **“Keçeleri Suyu Erince”** de Uzun Hasan’ın başkenti Diyarbakır’ı ve Yörükler şehri İçel’i sözde sınırlarında gösteren şerefsizler, planlı bir şekilde Türkiye’nin dört bir köşesine –terör, töre cinayeti, mafya, kapkaç ve fuhuş ile beraber – yayılanlar hep bu Kürdlerdir. Binlerce Mehmetçiği şehit edenler ve gittikleri her yere anarşi götürenler hep bu **“Sözde Vatandaşlar”** dır. Avrupa’da uyuşturucu ile yakalandığında, maateessüf kendilerine verilen pasaporta istinaden Türk, Türkiye’de yakalanınca Kürt olanlar da bu malum Kürdlerdir. Rusların, Avrupalıların ve Amerika’nın Türk topraklarını istila girişimleri için payanda olanlara, Türk devletine ihanet etmek için her şeyi yapanlara, uyuşturucu ve fuhuşla bu milleti zehirlemeye teşebbüs edenlere, 3000 yıldır Türklüğün sembolü olan Bayrağımıza hakaret edenlere, ırkçılığın dik alasını yapanlara bizim vereceğimiz tek karşılık, bu vatanın sahibinin kim olduğunu, her şekilde göstermek olacaktır.

Ayrıca bu milletin kafasını karıştıran bir olay da “30 bin insanımız can verdi” tekerlemesidir. Terörle Mücadele Harekat Daire Başkanlığı’nın verilerine göre 1984’ten 2004 yılının sonuna kadar geçen sürede ölen 31 bin 733 kişiden 20 bin 666’sı teröristtir. Bunu bile bile, hala aynı tekerlemeleri sayıklamak ise, gözünü kırpmadan vatanını savunanlarla vatan hainlerini aynı kefeye

koymaktır. Bu da nazarımızda **“Millele İhanettir”**.

Sonuç olarak şunu belirtmekte yarar vardır ki, son yarım yüzyılda anlatılan kardeşlik masalları artık iflas etmiştir. Bu propaganda, sadece Türk

milletinin bilinç altına **“Kürdler bizim kardeşimiz(!)”** anlayışını yerleştirerek, Türklerin savunma dirençlerini yok etmekten başka bir işe yaramamıştır.

Şu anda yapılmak istenen bir önemli şey de, terör, kapkaç, fuhuş, gibi Kürd kökenli ahlaksızlıklardan dolayı Türkleri yaka silktirip, **“Aman bunlar gitsin de, gerekirse özerk olsunlar”** dedirterek önce Federasyona, arkasından da Türkmeneli’ndeki İsrail Kürdistanıyla birleştirmeye razı etme planıdır. Bu oyuna gelmemek ve oyunu bozmak için ise yapılacak her şey bellidir.

Her zaman olduğu gibi zor, oyunu bozacaktır, Türkiye Türklerin kalacaktır!

Tanrı Türk’ü Korusun!

BİR REKLAM

- 2-B yasası ile Orman arazilerini talana kim açtı?
- Çiftçilere gözünü toprak doyursun diyen kimdi?
- Süleymaniye’de Türk askerinin başına çuval geçirilirken, gazetecileri azarlayan kimdi?
- Vatan topraklarını satışa çıkaran kimdi?
- Özelleştirme adı altında, devletin kar eden kurumlarını babalar gibi satmakla övünen kimdi?
- Kürtçe, Çerkezce, Boşnakça, Zazaca ve Arapça televizyon yayınına müsaade eden kimdi?
- Türk milletine rağmen Kıbrıs’ı Rumlara, Kerkük’ü Kürdlere vermeye yeltenen kimdi?
- Memlekette cirit atan misyonerlere kim müsamaha gösterdi?
- Ekonomiyi İMF’ye, iç işlerini A.B’ye, dış işlerini A.B.D.’ye veren kimdi?

- Amerikan teskeresiyle; 80 Bin domuzcuğu Diyarbakır'a yerleştirmek isteyen kimdi?
- Hızlı trenle, milleti kısa yoldan ahrete ulaştıran kimdi?
- Yargıtay 9. Ceza Dairesine baskı yapıp Leyla Zana ve suç ortaklarını salıveren kimdi?
- Rum-Ermeni papazları ve Yahudi Hahamlarla kolkola giren, Mason Localarının törenlerine katılanlar kimdi?
- Başka işi yokmuş gibi; Şanlı Urfa'ya Dinler Bahçesi, Çanakkale'ye Barış Parkı yaptıran kimdi?
- Türk tarihinde bir ilk olmak üzere, Genel Kurmay Başkanı'na "**Hocam**" diyenler kimdi?
- Cami önlerinde Hıristiyanlık propagandası yapılırken, İzmir'de milli oyunlar eşliğinde Kilise açmaya kim tenezzül etti?

Tabii ki, A.K.P!

Altay Kökbörü andamız vatani borcunu ödemek üzere askere gitmiştir. Andamıza kutsal görevinde başarılar diliyoruz. **BOZKURT EKİBİ**

YOK OLUŞ

■ BOĞAÇ BOZDOĞAN

Medya modern toplumlarda yasama yürütme ve yargıdan sonra dördüncü güç olarak yerini alır. Hükümetlerin denetlenmesi konusunda kamu gözcüsü durumundadır. İleri kapitalist ülkelerde ise tüketici temsilcisi rolündedir. Medya aynı zamanda kitlelerin bilgilendirilmesi konusunu da üzerine alır. Halkın isteklerini ve memnuniyetsizliklerini siyasi iktidara yansıtır. Tüm bu faaliyetlerinde tarafsız olmakla yükümlüdür. Bizi yakından ilgilendiren ve üzerinde hassasiyetle durulması gereken bir nokta medyanın kamuoyu oluşturmaktaki önemidir. Medya, Almanya'da ikinci dünya savaşı arifesinde, propaganda aracı olarak kullanılmıştır. Ünlü propagandacılar medyayı nükleer silahtan daha etkili bir silah olarak kabul etmişlerdir. Türkiye gibi gelişmekte olan ve az gelişmiş ülkelerde medya asli görevlerinden soyutlanır. O (medya) artık hükümeti denetleme değil hükümeti bizzat kurma ve yıkma gücüne sahiptir. Ülkemizin yakın tarihinde bu tür olaylara sık rastlanır. Erbakan hükümetinin yıkılması ve "R.T.E. hükümetinin" kurulması medya kaynaklıdır. Gelelim asıl konumuza. Son ceza kanunu tasarısı metninde yabancı sermaye sahiplerine Türkiye'de medya sahibi olma yolunu açan maddeler bulunmaktadır. Bundan önceki elli

yedinci hükümet döneminde çıkarılan ve çok ses getiren RTÜK kanunu "bir özel radyo ve televizyon yayın kuruluşunda yabancı sermayenin payı ödenmiş sermayenin %25'ini geçemez" şeklindeydi. Ama yeni yasayla yabancı sermaye sahipleri %100 paya sahip olabilecekler. Medyanın kamuoyu oluşturma, hükümet kurma ve yıkma, kitleleri yönlendirme, kültür unsurlarını yayma, yeni kültürler üretme, kitle tutumlarını ve davranışlarını etkileme, kontrol altında tutma, vb. muazzam güçleri düşünülecek olursa yüce TÜRK ırkını etkisini uzun yıllar sürdürecektir. Eğer yeni çıkacak yasaya göre beş yıllık bir öngöründe bulunacak olursak: Ekonomik açıdan; yapılacak spekülasyonlarla birçok şirket iflas edecek. Ağır sanayimiz dinamitlenecek. Sıcak para akışına dayalı hassas bir ekonomi olacak. İstihdam azalacak, işsizlik Türk tarihinde görülmemiş kadar artacak. Ülke ekonomisi tamamen batıya endekslenerek Türkiye batının hammadde kaynağı olacak. **Kültürel açıdan;** televizyonlarda eğlendirici, içi boş ve tamamen vakit doldurmaktan ibaret popüler kültür ürünleri programlar yayınlanacak. Eğreti amerikan kültürü topluma aşılanacak. Türk kültürüne ait örfler,

adetler, töreler, gelenekler ve görenekler yok olacak. Her şeyden önce yüce Türk'ün varlık nedeni olan dili yozlaşacak. Bunların yanında vatan, millet, Türklük, tarih gibi mukaddes değerler utanç verici şeyler denilerek bir kenara atılacak. **Sosyal açıdan**; her türlü milli reflekslerden soyutlanan gençler her konuda faydacı tavır takınacak. Kısa yoldan zengin olma ve tvlerde empoze edilen lüks hayat yaşama hırslı kitlelerde hiçbir insani ve milli haslet bırakmayacak. Yeni pop idoller gençlerin putları olacak. Uyuşturucu, alkol ve fuhuş artacak. Yüce Türk ırkının sağlıklı yetişmesini sağlayan Türk kadınının idolü de tv de gördüğü potansiyel fahişeler olacak. Öylelerinin yetiştirdiği gençliği düşünemiyorum bile. İşsizlikle alakalı olarak aile içi şiddet ve karı koca arasındaki gerilim artacak. Toplumumuzun en ufak birimi olan kutsal Türk ailesi parçalanacak. Toplumsal tahammülsüzlük çoğalacak, şiddet her tarafı kuşatacak. **Siyasi açıdan**; bu kanunun kabul edilmesi tayip hükümetinin kendi ölüm fermanını hazırlaması demektir. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi güçlü bir medya organizasyonu hükümet kurma ve

yıkma gücüne sahiptir. Bu durumda gelecek beş yılın sonunda 'tayip' hükümeti misyonunu tamamladığında tıpkı tuvalet kağıdı gibi çöpe atılacak. Artık siyasette ülkeyi kimin yöneteceği önceden belli olacaktır. Peki bütün bunların sonunda ne olacak? Ülkemizin sanayisinin %85'ini elinde bulunduran güya milli olan ama tarihinin hiçbir döneminde milli olamayan sermayemiz sıkı durun; "kar edecek". Gelişmiş ülkeler 'müttefiki' olan ülkeleri doğrudan doğruya işgal etmezler, dolaylı yolları kullanırlar. Medya ve sermayeyi bu kategoriye koyabiliriz. Biz Türk gençleri ise bu beş yılın sonunda kendi vatanımızda halkın seçtiği bir iktidarın hükmettiği bir ülkede yaşadığımızı sanıyor olacağız. Evet her şey güllük gülistanlık gelebilir bize. Çünkü caddelerimizde tanklar ve işgalciler yürümüyordur. Fakat hiçbir yerde şanlı Türk ırkının hükmü de geçmiyordur. Kısacası Türk ılsız ve töresiz kalmıştır. Bütün bunları felaket senaryoları olarak algılayabilirsiniz. Fakat uluslararası sermayenin işleyiş disiplini maalesef böyledir.

BARBARLIK NEDİR?

■ SEMRA KANAT

"...Tuna ezelden Türk diyarıdır," der Mustafa Kemal. Türklük aleyhine suyun ötesinden gelen haberleri okurken dehşetle irkilip infiale kapılmamanın sebebi budur.

Hani derler ya:

"Gözünü kim oydu?"

"Kardeşim."

"Bu yüzden öyle derin oymuş!"; misali...

Aslında tüm soğukkanlılığımı koruyup, yorumu siz, değerli okurlarımıza bırakmaya niyetli idim. Çünkü doğruluğu yüzünden, benim en masum sözüm, en küçük sitemim bile çok ağır gelir; hiç hoş görülmez ve de sindirilemez. Onun altından kalkamayanlar, oracıkta ezilip büzülüverirler...

Hâl böyle iken, Türkün sabrını taşıрманın, dengesizlikten de öte, bir delilik olduğunu kavrayamayan ve söz doğruluktan açılmış iken, benzer bir durumu tespit edip gözler önüne seren reklâmda geçen "bir çorba parası" kelâmı yüzünden ayağa kalkan, kendini Avrupalı sanan; ama komşusu için uygarlığa yaraşan aynı

hassasiyet ve iyi niyeti göstermeyen malûm milletin kendini bilmez fertlerine sesleniyorum: Ey, insanlıktan nasibini almamış tek dişli canavarlar! Sizler nasıl olur da ortak atamız Attila'nın torunları olmakla övünebilirsiniz?!...

Sizler ancak bunun atalarımız için önemini bilmeyip 434'te kabul ettiği şartları ihlâl ederek Konstantia yakınındaki Hun büyüklerinin mezarını soyan, değerli eşyaları, mücevherleri ve silâhları çalan, bu hareketi Attila'yı 440 yılında Bizans üzerine yürüyecek kadar sınırlendiren Margos piskoposunun zürriyetinden olabilirsiniz!...

Zaten yıllar evvel, dünyanın şaşkın bakışları altında ünlü komedyen Charles Chaplin'in de mezarını kazıp naaşını çalan, ardından da ailesinden fide istemeye kalkışan sizdiniz!

Çünkü Batılıların, "Tanrı'nın Kılıcı ve Kırbağı" dedikleri -ne yazık ki, sizinle ortak!- atamız, 452 baharında, günümüz İtalya'sında bulunan Po Ovası'na ulaştığında, Vatikan'ın o zamanki başı Papa I. Leo karargâhına gelip önüne diz çöktü ve

Hristiyanlığın merkezi olan Roma'yı esirgeyip yıkmaması için yalvardı.

Kaderin cilvesine bakın ki, 681 yılında devletinizin kurucusu olmakla onca övünüp anıtını diktiğiniz, adını şehir ve okullarınıza verdiğiniz Asparuh Han'ın büyük babası olan Attila, papanın samimiyetine (!) inanarak, kendisini 453'teki düğün gecesinde kahpece zehirleyecek olan Roma'yı bağışladı: Hem de peş peşe iki kez!...

Keşke siz, sefiller, 128 yıldır milletçe yapmakta olduğunuz haydutlukları idrak edip, gurur duyduğunuz ortak atalarımızdan utanabilseydiniz!...

Ama sizin, canlısına saygınız yok ki, ölüsüne saygınız olsun! Ve bir kez daha nasırlaşan

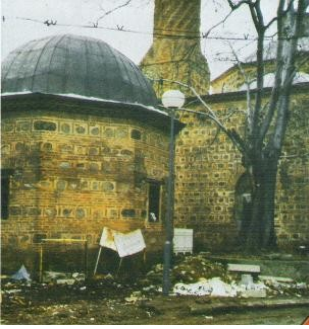
vicdanınızın nezdinde, çürüyen Batı yarısında olduğu gibi; Doğu Avrupa cephesinde de yeni bir şey olmadığını gösterdiniz!

Lâkin en azından düşmanla iş birliği yaparak, hem Osmanlı-Rus Savaşında, hem de Balkan Harbinde bizleri haince sırtımızdan vuran ve yurdumuzdan etmeye yeltenen cetleriniz, Avrupa Birliğinden ve onun timsah gözyaşlı Kopenhag kriterlerinden “yoksun” idiler!

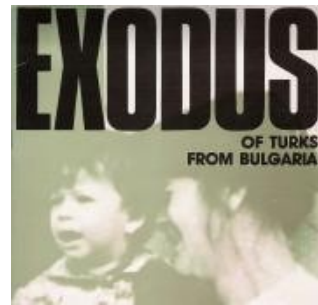
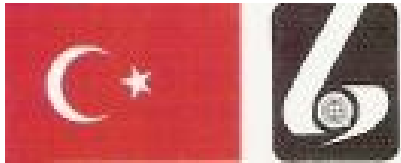
Ya sizin mazeretiniz?... Yok!

Siz, sözde “medenî” geçinen bir kıtada yaşadığınızı iddia edip, medeniyetin zerresini anlamayan zavallılersiniz!

İşte, bunun dünkü ispatı:

Yıl: 1985. Yer: Filibe İmaret Camii ve harabeye çevrilen Türk mezarlığı. Yorum: Gereksiz. Kaynak: “Exodus of Turks from Bulgaria” (The General Directorate of Press and Information of the Turkish Republic) Basın Bildirisi Kitapçığı.

İşte, bugünkü:

Опустошиха турско гробище

Около 120 надгробни плочи бяха унищожени при погрома.

СНИМКА:
АВТОРЪТ

Tarih: 9 Nisan 2005. Yer: Hasköy Merkez Müslüman Mezar Park bölgesi. Kaynak: Nikolay Grudev'in: "TÜRK MEZARLIĞINI YIKTILAR" başlıklı makalesi. Yağma esnasında 120 civarında mezar taşı paramparça edildi. Yazı ve fotoğraf: Nikolay Grudev.

Haberin yayımlandığı 24 Saat Gazetesi, 9 Nisan 2005 - Cumartesi, İkinci Baskı, Sofya, Yıl: XIV, Sayı: 96 (4892) Ve işte, bu üzücü haberin kendisi:

Haskovo'daki Merkez Müslüman Mezar Park bölgesi, dün tahrip edilmiş ve kazılmış bir hâlde uyandı. 120 civarında mezar taşı paramparça edilmiş, mezarlık da yer yer kazılmıştı.

İnceleme esnasında polis, 43 ile 44 numaralı ayakkabı izlerine rastladı. Tahrip edilmiş anıtlardan birine, muhtemelen faile ait olan kan sıçramış. Daha sonra görevliler, aynı yerde bir alkol şişesi de buldular.

"İz ve kanıt olarak bulduğumuz her şey, incelemeye alınacak." diye bildirildi Bölge Emniyet Müdürlüğünden.

"Söz konusu olan, basit bir vandalizm (barbarlık) hareketidir." diye yorumladı Emniyet Müdürü Yarbay İvan Petrov.

"Umarız, görevliler pek yakında failleri bulurlar." dedi Bölge Müftüsü Faik Hacı Murat.

* * *

Yapılan benzeri saygısızlıktan dolayı, Attila'nın çapulcuların üzerine yürüdüğünü hatırlayacak olursak, tepkinin cıızlılığını ve faillerinin, her zamanki gibi belki de asla yakalanamayacaklarını söylemek -hele ömrünün yarısından fazlasını "fail olmayan zihniyetler"nin de arasında geçiren benim gibi biri için!- zor değil.

Evet, bir zamanlar atalarımız aynı gök kubbede parlayan yıldızların altında Orta Asya bozkırlarında, ardından Avrupa ovalarında yan yana at koşturdular...

Yıllar yılları kovaladı, asırlar asırları; ayrıldılar...

Ardından olmazı gördük: Evlât babayı vurdu ve bugüne dek birbirimizle cenk üstüne cenk ettik...

Gün oldu, dinimiz ayrı, dilimiz ayrı düştük; gün oldu ortak düşmanlara karşı aynı safta yer aldık...

Gün oldu, onlar tekrar kardeş kanı dökerek İstanbul surlarına dayandılar; gün oldu bizler onları suyun ötesine püskürterek, mavi kanlı eski başkentimiz İstanbul ile şehzadeler şehri güzel, yeşil Edirne'mizi geri aldık...

Kaderimiz ortak, tarihimiz iç içe geçti. Bizleri çıkartsalar, geçmişleri kalmaz; onları çıkartsak, akıncılarımız, Evlâd-ı Fatihan'ımız, ecdadımız rahat uyumaz...

Fakat 1919 yılında Birinci Dünya Savaşından yenik çıkan komşumuzun Sevr'i sayılan Neuilly (Barış) Antlaşmasından sonra yalnızlığa itilip sadece Atatürk'ten destek gördüğü hâlde, bugün bizim kutsalımıza dokunan vatandaşlarının terbiyesizliği karşısında "bir çorba parası"na gösterdikleri hassasiyeti göstermemeleri, son derece üzücü bir olgu.

Baştaki hikâyeyi anımsayalım: Ne de olsa onlar, hasbelkader "kardeşlerimiz". Lâkin her mantıklı

insan, "Böyle kardeş, düşman başına!" demez mi?...

Çünkü şükürler olsun, ben artık 16 yıldır Ay Yıldızlı Bayrağımın gölgesi altındayım; ancak hâlen orada yaşamakta olan savunmasız soydaşlarımın ve burada okuyup Bulgarlarca "yeniçeri" diye hakaret edilen üniversite gençliğimin hâlini tasavvur bile edemiyorum; ama kabirlerinde huzur içinde yatamayan babaannemle dedelerimin kemiklerinin sızladığına eminim...

Bu ve benzeri konulardaki bizim Dışişlerimizin bilgisizliği ve ilgisizliği, ayrı mesele ise de; orada çalışan her birinin, kendini canı gönülden Türklük davasına adanmış olup, "bir çorba parası"na isyan eden komşumuz kadar sesini duyurması gerekmez mi?...

Ya Rabbim, sen yurttaşları yazar Aleko Konstantinov'un deyiimi ile o "bedbaht millet"e akıl fikir ve o ana dek soydaşlarıma da sabır ve metanet ver; amin!

YOL GİDİLMEZ KORKU İLE

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

"Yol gidilmez, korku ile

Türk'üz Türk'ü çağırırız"

Âşık Veysel, gerçekten de çok güzel söylemiş. Ama gel gelelim ki, birçok kişi, başlarında siyasîlerimiz olmak üzere, bu gerçeğin farkında değil. Aslında korkmakta da haklılar. Çünkü çok fazla açıkları var. Zaten bu açıkları yüzündendir ki, onlar korkuyorlar. Bahaneleri çoktan hazır. Efendim, ekonomimiz zayıf, o yüzden bazı şeylere mecburuz. Hatırlarsınız, bu sözleri ABD, bizden Irak için Mehmetçiği istediğinde çok duymuştuk. Korku, insanın iliğini kurutan, içini kemiren bir duygu. İnsan bir konuda, bir kere korkuya kapılmaya görsün, o korkudan kurtulmadıkça elinden hiçbir şey gelmez. Belki de içimizdeki satılmışlar da, böyle bir korkunun esiridir. Evet, evet neden olmasın? Onlarda çok büyük bir korkunun eline düşmüş olabilirler. Değil mi? Öyle ki, yurtdışındaki

kaynağı belli kaynaklardan aldıkları paralara, kaptıkları ihalelere, verdikleri rüşvete lâyık olamamanın dayanılmaz korkusunu yaşıyorlardı. Canlarım benim. Bak, nasıl da üzüldüm şimdi. Onlar korkuyorlar, yemlendikleri kaynaklardan. Peki görevleri ne? Ulusun da korkmasını sağlamak. Korkularını ulusa da yaymak. Ama farklı bir şekilde. Nasıl? Binlerce yıllık tarihi boyunca başı dik, onurlu ve bağımsız yaşayan Türk ulusunun, ABD ve Avrupa yanında bir hiç olduğu ve bu yüzden de onları kızdırmak korkusu. Aman ha, sakın kızdırmayalım. Yoksa bizim ekonomimizi dağıtırlar, ülkemizi ezip geçerler.

Bir süredir Türkiye'nin kamuoyunu oyalayan bir kitap var. Metal Fırtına. Ne idüğü belirsiz iki

adamın (!) yazdığı bir kitap. Peki kitabın konusu ne? Kitap neyi anlatıyor? Kitabın konusu, Türk – Amerikan Savaşı ve ABD’nin Türkiye’yi işgali ile Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın “diplomasi” ile Türkiye’yi işgalden kurtarması. Kitap, baştan sona bunu anlatıyor. Amerikalılar, çok kısa sürede Irak’ın kuzeyindeki askerlerimizi yok ediyor, Türkiye’ye giriyor, Ankara’yı üç günde işgal ediyor, Anıtkabir’i yıkıyor. Böyle bir kitap. Yani sizin anlayacağınız, “sakın ha Amerikalıları kızdırmayalım, Allah göstermesin bir saldırırlarsa biteriz” mesajı veriyor. Bu nedir aslında? Psikolojik savaşın ta kendisidir. Yıllardır devam eden Türk-Amerikan Psikolojik Savaşı, son aşamasına gelmiştir. Bu savaş, Türkiye topraklarında yaşanmaktadır. Savaşta askerler ise şunlardır. Amerikan tarafında, eskilerin deyimiyle “herif-i nâşerif” Çetin Altan ve ailesi, Mehmet Barlas, Mehmet Ali Birand, Hasan Cemal, Cüneyt Ülsever, Orhan Pamuk, Cengiz Çandar, Ertuğrul Özkök gibi kişilerden oluşan grup, karşı tarafta, yani bizim tarafta ise, milliyetçiler. Bu savaş nasıl gider, ne olur bilinmez ama, hainler takımının ellerindeki basın, yayın ve diğer güçlerle halk üzerinde etkili olmaya başladığı bir gerçek. Böyle bir dönemde yüreğimizi ferahlatan iki olay meydana geldi. Neydi bunlar? Birincisi, Mersin’de bayrağımıza yapılan hain saldırıya karşı ulusun verdiği tepki, diğeri de Isparta Sütçüler Kaymakamının Orhan Pamuk’un

MİSYONER KUŞATMASI

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Türkiye’ye gelen ilk misyonerlerin Protestan olduğu ve “British and Foreign Bible Society”ye mensup oldukları ve bu teşkilatın 1804’te kurulmasından sonra İzmir’den Anadolu içlerine misyonerler yollamaya başladığı anlaşılmaktadır. Amerikan misyonerleri 1819’dan itibaren gelmeye başlamışlardır.

1896 yılında Amerika’dan 7, İngiltere’den 4 ayrı kiliseye bağlı misyonerler, Osmanlı topraklarına dağılmışlardır. Sadece Amerikalı olarak 176 misyoner ve bunların yanında 869 mahalli yardımcı çalışmaktadır. Bir misyon bulunan belli başlı Anadolu şehirleri de şunlardır: Bursa, İzmir, Merzifon, Kayseri, Sivas, Trabzon, Erzurum, Harput, Bitlis, Van, Mardin, Antep, Maraş,

kitapları ile ilgili verdiği emir.Yaşanan bu olaylar, hainler takımının ürkmesine yol açtı. Nasıl ürkmesinler ki, çünkü hazret-i efendileri kızardı sonra onlara. Bayrak yakma olayı ile ilgili yorumlar üstüne yorumlar yapıldı. Neymiş efendim, bayrak olayı “Türk derin devletinin” provokasyonu imiş. Böyle olayları arayan, dumanlı hava seven MHP ile diğer milliyetçilerde hemen bu olayın üstüne atlamış. Öyle diyorlar. Bayrak yakmaya tepki olarak, ulusumuzun evlerine, işyerlerine, arabalarına bayrak asması da, “faşizan” bir duygunun dışa vurumuymuş. Yani demek ki, Türk ulusu “faşist” bir ulus, onlara göre.

Isparta’nın Sütçüler ilçesinin değerli kaymakamı sayın Mustafa Altınpınar’ın; Orhan Pamuk’un sözleri üzerine yetkisi altındaki alanlarda başlattığı Orhan Pamuk’un kitaplarını toplatma kampanyası da ürkmelerini sağladı. Hemen saldırıya geçtiler. Düşünce özgürlüğü nerede? Özgürlükler yok ediliyor? Şeklindeki böğürtüler dört bir yanı kapladı ve hemen karşı kampanya başlatıldı. Kaymakam, görevden alınsın. Millî (!) Eğitim Bakanı da hemen konuya katıldı. “Ayıp” dedi. Neyse. Bu iki durum, karşı tarafın korkması için yeterli oldu. Şu an diken üstündeler. O dikenler onlara bir gün öyle bir saplanacak ki, “yandım Allah” bile diyemeyecekler.

Adana, Hacin, Ankara, Yozgat, Amasya, Tokat, Arapkir, Malatya, Palu, Diyarbakır, Urfa, Birecik, Elbistan, Tarsus.

Misyoner faaliyetleri, Ermeni isyanlarının zemininin hazırlanmasında önemli rol oynamıştır. İsyanlara takaddüm eden dönemlerde ve isyanlardan sonra vilayetlerden gelen raporlarda misyoner faaliyeti geniş şekilde yer almıştır.[1]

Kendilerine "Mesih İnananları" ismini veren misyonerlerin ülkemizdeki cemaatlerinin sayısı bugün 55 bin.Ülkemizde yürütülen misyonerlik faaliyetlerinin büyük bir kısmı ABD, İngiltere, Yeni Zelanda, Avusturya, Almanya, İsveç, Romanya ve Güney Kore uyruklu

kişiler.Misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaştığı illerin başında ise İstanbul, Ankara, Trabzon, Antalya, Adana, Hatay, Bursa, Samsun ve Edirne gelmekte.

Misyonerlik konusunda konferanslar veren Türk Ortodoks Patriği Basın Sözcüsü Sevgi Erenerol, kendisinin de Hristiyan bir Türk olduğunu belirterek, “Misyonerlerin hedefi dinlerini yaymak değildir. Asıl hedef bu ülkeden toprak koparabilmektir. Osmanlı İmparatorluğu da misyoner faaliyetler sonucunda yıkılmıştır. İmparatorluk döneminde kurulan Robert Koleji o zaman birtakım faaliyetlerde bulunarak isyan başlatmıştır. Daha sonra bu isyan giderek büyümüştür. Bu tür misyonerlik çalışmaları son günlerde Türkiye’de giderek artmaktadır. Buna toplum olarak karşı durmalıyız. Hedefin dinden öte toprak koparma yarışı olduğunu unutmamalıyız. Misyonerlik emperyalizmin mızrak ucudur” demektedir. Aslında bu açıklama, Türkiye üzerine oynanan büyük oyunu bütünüyle açıklamaya yeterlidir

Amerikan “Board” teşkilatı tarafından Osmanlı topraklarına gönderilen Fisk ve Pasion’a 1 Aralık 1883’te verilen talimat mektubundaki ifadeler, misyonerlerin niyetlerini aydınlatmaya yeterli olacaktır sanırım:

“Bir fetih savaşına girmiş askerler olduğunuzu unutmayın... Bu mukaddes ve vaad edilmiş topraklar(Anadolu'yu kastediyor), silahsız bir haçlı seferiyle geri alınacaktır.”

YUNAN MİLLİYETÇİLİĞİ ve MİSYONERLİK

Misyonerlik kelime anlamıyla “Her Hristiyan tarafından dinin tebliği”dir.Fakat Türkiye’de çoğunlukla “Ortodoks dininin Yunan millî hedeflerine ulaşmak amacıyla bir araç olarak kullanılması”dır.Yunan milliyetçiliğinin hedefleri bütün Kıbrıs, bütün batı Anadolu, bütün Trakya, Kaf(kas) dağlarına kadar Anadolu’nun Karadeniz sahilidir.

Yunanistan ve İstanbul Rumları arasında çok değer verilen ve hala nesilden nesile dikkatle aktarılmakta olan bir Ayasofya Efsanesi vardır. Bu efsaneye göre; “İstanbul’un fethi esnasında

Ayasofya’da bir rahip tarafından icra edilmekte olan kutsal kudas âyini -Türk "köpekler"ingelmesiyle yarıda kesilmiş ve rahip de orada bir sütuna dönüşmüştür. Rumların geri gelmesiyle beraber ıslıl ıslıl bir yüz ve elinde bir kadehle ortaya çıkacak ve ayine bıraktığı yerden devam edecektir. Aslında son imparator da ölmemiştir ve mermere dönüşmüş olarak muzaffer imparatorların geleneksel giriş noktası olan Altın Kapı’nın ardındaki bir mağarada uyumaktadır. Bir gün semadan bir çağrı duyarak hayata dönecek ve bir meleğin kendisine getireceği bir kılıç ve ‘kuzeyin sarışın insanları’nın yardımıyla Türkleri Acem sınırının ardındaki ‘Kızıl elma’ya sürecektir.” ("Konstantinopolis" Philip Mansel, Sabah Yay. Kasım 1996. Sayfa 24)

Bu hikayede geçen “kuzeyin sarışın insanları”, AB olsa gerek!..

SAYI HER GEÇEN GÜN ARTIYOR!

Türkiye’de misyonerlik faaliyetlerinin değerlendirildiği ve 2002 yılında Kapadokya’da yapılan toplantıda 1970 yılında Türkiye’de sadece 4 kişinin protestan olduğu, 2002 yılında ise bu sayının 6 bine yaklaştığı belirtildi. Ayrıca toplantıda bu sayının her yıl ikiye katlanması amacıyla "her ilde kilise", "her evde bir İncil" ve "her yerleşim biriminde bir önder ve bir topluluk" sloganlarının benimsenmesi kararı alındı.

2004 yılında bu kez misyonerlik faaliyetleri yürütenler, 27-28 Ocak 2004 tarihlerinde Alanya’da bir toplantı düzenledi.Bu toplantının en çarpıcı noktalarından bir tanesi de "Türkiye’de adım adım hedefe yaklaşıldığı" söylenirken "Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerinde çalışmaların hızlandırılması gerektiği" kararının alınması oldu.

Türkiye’deki misyonerler bu toplantının ardından "mektup kursları" adı ile gazetelere ilan vererek misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaştırılacağı illeri saptadı.Bu ilanlar sonucunda alınan mektuplar doğrultusunda önümüzdeki dönemde Erzurum, Eskişehir, Malatya ve Çanakkale hedef il olarak seçilirken Gaziantep, Kayseri ve Adana’daki bazı kesimlerde misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaştırılmasına karar verildi.

Ülkemizde şu anda misyonerlik faaliyetleri

kapsamında 332 kilise, 5 kitabevi, 1 kütüphane, 7 dergi, 49 vakıf, 3 yayınevi, 7 radyo, 1 kırtasiye, 11 manastır, 2 kafe, 1 seyahat acentesi, 1 mahfil, 7 şirket, 1 otel, 1 tercüme bürosu, 7 gazete, 2 müze, 44 de dernek mevcut. Bunun yanında Yehova Şahitleri, Bahailik, Süryanilik, Protestan, Katolik ve Ortodoks misyonerlik faaliyetleri bulunmaktadır.

Yehova Şahitleri:

Merkezi New York'ta olan ve geniş bir propaganda ağına sahip bir örgüt olarak tanınmakta. Yehova şahitlerinin misyonerleri özellikle kapı kapı gezerek kitap, broşür, dergi dağıtıyor, zaman zaman da seminerler ve toplantılar düzenleyerek yandaş sayısını arttırmaya çalışıyor. Başta İstanbul olmak üzere, Ankara, İzmir, Eskişehir, Antalya, Hatay, Aydın(Kuşadası) ve Mersin'de etkin faaliyetler düzenliyorlar. Yehova şahitleri, 1974 yılında İstanbul'da kurulan "Mukaddes Kitap Kursları Derneği" ve bu dernek etrafında toplananlar tarafından faaliyetlerini yürütmektedir.

Bahailik:

Bahailer özellikle Sivas, Erzincan, Hatay, Adana, Gaziantep, Şanlıurfa(Birecik), Mersin, Edirne ve İstanbul'da faaliyetlerini yoğunlaştırmaktalar. Bahailer, bulundukları ve faaliyet gösterdikleri illerde bürokrat ve mülki amirlere tanıtım amaçlı ziyarette bulunmaktalar.

Süryanilik:

Bu çerçevede yürütülen faaliyetlerde ise en çok "Asur Devleti" fikri ortaya atılmaktadır. Ülkemizde Süryanilik faaliyetlerinin merkezi ise Mardin. Deyr-ul Umur manastırı Metropolit Samuel Aktaş'a bağlı olan Süryaniler, taleplerini yurt dışına yansıtarak destek arayışlarını sürdürüyorlar.

Bu bağlamda, "İsviçre Süryani Dernekleri Birliği" tarafından 2002 yılının Ekim ayında Avrupa Parlamentosu yetkililerine Süryani halkının taleplerini içeren bir dosya iletili. Bu dosyada; Süryani halkının kabul edilerek haklarının anayasal güvence altına alınması, Süryanice eğitim haklarının tanınması, kendi kültür ve geleneklerini yaşatma ve geliştirme

hakkı tanınması, geçmiş dönemlerde Süryani yerleşim bölgesi olan yerlerin geri verilmesi, Süryanice basın-yayın hakkının tanınması talepleri bulunmaktadır.

Protestan Misyonerlik Faaliyetleri:

Merkezi Almanya Schormdorf'ta bulunan bu misyonerlik faaliyetini, Protestan Karmel Misyonu yönlendirmektedir. Protestanların faaliyetleri Türkiye'de birden fazla kilise tarafından idare edilmektedir. 19 Ocak 1990'da bir araya gelen Protestan kiliseleri, Ankara'da Türkiye Protestan Kiliseler Birliği'ni kurdu. Türkiye Protestan Kiliseleri, 2 ağustos 2003'te İzmir'de "Hristiyan Cemaatleri Birleşim Toplantıları"nı gerçekleştirerek Protestanların, "Ermeni cemaati ile ortak hareket etme"yi benimseyip "yaşanan sorunları AB İnsan Hakları Alt Komisyonuna iletme" kararı aldı. Bundan başka; Türkiye Protestan Kiliseleri Birliği yönetim kurulu, "Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde faaliyetlerini hızlandırmak amacıyla Kayseri, Erzurum ve Malatya'da irtibat büroları açılması" yönündeki kararı da oybirliğiyle aldı. Bunun yanı sıra; "kürt vatandaşlara İngilizce öğretmek" bahanesi altında düzenlendiği iddia edilen "İncil'deki Kürtler" isimli bir kitabın hazırlandığı da iddialar arasında.

Katolik Misyonerlik Faaliyetleri: Katolik misyonerlik faaliyetleri ise Vatikan tarafından yönlendirilmektedir. Özellikle "dinler arası diyalog" söylemi altında faaliyet gösteren Katolik misyonerlik faaliyetleri, başta turizm ve medya olmak üzere bürokrat ve Müslüman(!) cemaat liderlerinin desteğiyle devam etmektedir.

Ortodoks Misyonerlik Faaliyetleri: Ülkemizde özellikle Karadeniz bölgesinde tarihsel köklerinin olduğunu söyleyen Ortodoks Kilisesi misyonerlik faaliyetleri ise 1980'li yıllardan itibaren artmıştır.

SONUÇ:

Misyonerlerle ilgili hazırlanan bir raporda, asıl amaçlarının; din propagandası yapmaktan öte "Türkiye'yi bölmek" olduğu vurgulanan misyonerlik faaliyetleri karşısında gereken tedbirlerin alınmadığı, yasaların bu faaliyetleri önlemede yetersiz kaldığı vurgulandı. Türkiye'de misyonerlik faaliyetleri birçok ülkede faaliyette

bulunan Ermeni Toprakları Merkezi, Avrupa Kiliseler Birliği, Ortodoks Kiliseler Birliği, Dünya Kiliseler Birliği üyesi kişiler tarafından sürdürülüyor.

Son zamanlarda misyonerlik faaliyetlerinde Türklerin sempatisini kazanmış oldukları için Güney Kore vatandaşlarının da kullanılmaya başlandığına işaret ediliyor.

Raporda, misyonerlik faaliyetlerinin Karadeniz’de Pontus, Güneydoğu’da Yezidilik, Keldanilik ve Hristiyan Kürtler, Doğu Anadolu’da Ermenilik, Ege ve İstanbul’da ise Hristiyanlığın eski toprakları şeklinde gündeme geldiği açıklanıyor.

Raporda Türkiye’deki misyonerlik kuruluşlarının şüphe çeken faaliyetleri şöyle sıralandı:

* Son üç yılda ücretsiz olarak dağıtılan İncil sayısı sekiz milyonu buldu. Bu kadar İncil’i dağıtmak büyük bir maddi güç gerektirdiği halde, misyonerlik yapan kuruluşların gelir kaynakları ve verdikleri vergi miktarı bilinmiyor.

* Misyonerler İstanbul’da bazı radyo istasyonlarından Türkçe olarak Hristiyanlık

propagandası yapıyor. Bazı kitapevlerinin de bizzat sahibi durumunda. Bu yayınevleri bölücü nitelikli Türkiye haritaları yayınladıkları halde haklarında herhangi bir işlem yapılmıyor.

* Son bir yıl içinde sadece İstanbul’da 19 kilise açıldı. Üstelik bu kiliselerin açıldığı yerlerde Hristiyan vatandaşlar yaşamıyor.

* Propaganda faaliyetleri, özellikle lise son sınıf ve üniversite öğrencileri üzerinde yoğunlaştırılıyor. Maddi gücü olmayan vatandaşlar da iş ve para vaadiyle Hristiyan yapılıyor. Misyonerler, Müslüman ülkelerdeki her sorunu da “fırsat” olarak kullanıp taraftar kazanmaya çalışıyor.[2]

İlk bakışta Hristiyanlık dinini yayma amaçlı gibi görünen misyonerlik faaliyetlerinin; aslında etnik ve dini bölücülüğü körükleyerek, devletin üniter yapısını hedef aldığı açıkça ortadadır. Yani amaç, dini olmaktan ziyade siyasidir.

AB uyum yasalarının vermiş olduğu kolaylık ve serbestlikten de yararlanan misyonerlik faaliyetlerinin, önümüzdeki dönemlerde de Türkiye genelinde planlı, aktif ve hızlı bir şekilde devam edeceği aşikardır.

ELÇİBEY’İN DÜŞÜNCE SİSTEMİ ve GENÇLİK

■ METANET AZİZGIZI

Azerbaycan içtimai-siyasi hayatında Elçibey şahsiyyetinin varlığı Bütün Türk Dünyasının yığılıb kalmış problemlerinin heli için bir kurtuluş cevabıdır. Elçibey şahsiyyeti dahilerimizin bize koyup gitdiyi kaynaklara esaslanıp, Resulzade tarafından yaradılan irsi sistemleştirilerek milleti, toprağı ve devleti koruyacak bir güç yaratmıştır. Bu güç milletden ve toprakdan kaynaklanan Elçibey’in düşünce sistemidir.

Elçibey’in düşünce sistemi Demokratik Bütöv Azerbaycan Devleti kurmakdan Turancılık ülgüsünü gerçeye çevirmeye dek –Türk’ün bütün ihtiyaç ve isteklerini ödeyen möhteşem bir güç kaynağıdır.

Elçibey’in düşünce sisteminin möhteşemliyi onun ilme ve tarihi hekikatlara soykenişidir. "Bütövleşme, Milletleşme, Dövlətleşme" devizini ilmi esaslara söykenerek yaratmış Elçibey şahsiyyeti, bu devizin hayata geçmesinin heli yolunu da ilm, bilik ve bacarık sayesinde mümkün olacağını açıklamış ve bu missiyanın Türk gençliyi tarafından yerine yetirileceğini vurgulamıştır. "**Genç Türk! Böyük gelecek senindir! Sen özün buna zamanın hökmü ile hazırlaşırsan.**"(19.07.2000)

Elçibey’in düşünce sisteminde esas prensiplerden biri "milli kimliyi tanımak" prensipidir ki, bu da milletleşme sürecinin süretle hayata geçmesine istiqamet verir. Bu prensipin resmi ideolojiya esasında, yani yukarıdan idarecilik esasında deyil,

halkın inançlarına, adetlerine deyer vererek hayata geçmesi sistemde öz eksini tapmıştır. Bu ise Elçibey'in düşünce sisteminin demokratik bir sistem olduğunu göstermektedir.

Elçibey şahsiyeti Bütov Azərbaycan Birliyini yaratmakla yukarıdan idarecilikle deyil, yani yalnız iktidara gelip her hansı deyişiklik etmekle toplumu formalaşdırmanı hedef seçmemiş, her bir ferdin bütövlükde toplumun hakk ve azatlığını esas tutarak onların düşüncelerini açklaya bilecek, yaşaya bilecek bir model hazırlamıştır.

Bununla o, bütün prinsiplerin iktidar tarafından mecburi tetbik mekanizmini dağıdarak her şeyi halkın ihtiyarına vermiştir. Bu da toplumun avtoritar ve totalitar rejimlerde yaradılış standart formasından farklı yeni bir formasının yaranmasına istikamet verir ki, haman toplum da demokratik toplumdur.

Elçibey şahsiyeti demokratik toplumun yaranmasında özel olarak gençleri önde gördüyü için onlara bir sıra tövsiyyeler vermiştir. Dünya Azərbaycan Türklerini vetenimizin güneyinde istiklaliyyeti gerçekteşdirecek milli-siyasi teşkilatlanmanın daha da genişlendirmeye çağırılmışdır.

Bu sistemde her bir Türk gencinin kendi yaşadığı toplumda ve elece de, dünyada tanınması yolları gösterilmiştir ki, bunun ilkin şartı herkesin temel haklarını korumasıdır. Türk genci her bir şeyin yahşısına o zaman sahip ola biler ki, özünün ve diğer halkların demokratik hakk ve azadlıklarını koruya bilsin.

Elçibey deyirdi: **"Bu hadefe çatmaq için iradeli çalışsacaksan, dünya ilmini ele alıp, böyük medeniyyet yaradıp isteyine çatacaksan"**(19.07.2000) Bununla da o, XXI yüzyılın intellekt asrı, dünyada geden savaşların intellekt savaşı olduğunu gençlere anlatmış ve karşıdaki vazife borçlarını yerine yetirmeye ruhlandırmıştır: **"Milletin bu arzusunu yerine yetireceksiniz"**(19.07.2000).

Bütün demokratik değerleri özünde birleştiren Elçibey'in düşünce sistemi Azərbaycan gençliyini elece de, Türk Dünyasının bütün ihtiyaçlarını ödeyen yegane tam bir sistemdir. Bu sistem Türk Dünyasının birleşme yolunun mayakıdır.

Elçibey demiştir: **"Yol hazırdır, öz yolcusunu gözleyir, o yolcu bizik. O yolcu sizsiniz, o yolcu Azərbaycan Türk gençliyidir. Yola çıkın, yolcu yolunda gerek"**.

TÜRK YİĞİTLERİ

■ www.turkyigitleri.com

"Türk askeri, her bakımdan Ruslardan çok daha üstündür. Görmüş olduğum bunca savaştan sonra bu fikir bende iyice yerleşti."

*Archibald Forbes, Daily News muhabiri
(Rus cephesi)*

GAZİ OSMAN PAŞA

Tanrı, aynı zamanda dost ve düşman saygısına ulaşma şerefini ender kimselere bahşeder. Gazi Osman Paşa henüz hayatta iken, işte bu nadiren ulaşılabilen saygınlığa nail olan şahsiyetlerdendir. 4-5 Nisan 2005 günü, bu büyük vatan evlâdının 105. ölüm yıl dönümüdür. Ruhü şad olsun!

Plevne kahramanlarımızdan Gazi Osman Paşa!...

Muzaffer bir komutan ve büyük bir devlet adamı!

Bir vatanseverlik, fedakârlık, feragat ve mertlik timsali!...

Ünü, şimdiki Bulgaristan topraklarında Balkan fatihi Murad Hüdavendigâr Gazi'den daha yaygın!

Cesareti, düşmanın hayranlığını kazanacak kadar tartışılmaz!

Mücadelesi, kendisinden etkilenen bir İngiliz soylusunun bile oğluna adını verecek kadar şerefli!... Ve bu şerefi ebediyete taşıyacak olan Plevne Müdafaası!...

PLEVNE MÜDAFAASI: ÇANAKKALE'NİN "PROVASI"

Koca Balkan'ın küçük bir kasabası olan Plevne, elbette Gazi Osman Paşa'nın ilk cenk ettiği yiğitlik meydanı değildir.

Kendisine daha önce Kırım, Tesalya, Cebel-i Lübnan, Girit, Yemen, Manastır ve Zayçar'da da cesaretini göstermek nasip olur. Ancak onu şan,

şöhret, sevgi ve hürmete boğan, adını tarihe altın harflerle kazıyan, kendisini ölümsüz kılan en büyük savaş, kuşkusuz "93 Harbi" adı ile ünlenip, Avrupa'nın yarısının geleceğini belirleyen Osmanlı-Rus Savaşı (1877-1878) ve özellikle kendisinin dünyaya meydan okuduğu bu savaşın bir bölümü olan Plevne Muharebesidir.

Osmanlı'yı felâkete sürükleyip Türkün gözyaşının sel, kanın göl olup aktığı, İmparatorluğun dağılma tohumlarının atıldığı o haksız savaşın neticeleri ne olursa olsun, Plevne Muharebesinin, "Çanakkale Geçilmez!"liğinin öncüsü olduğu rahatlıkla söylenebilir. Çünkü burada, Türkün vatan uğruna savaş gücünü küçümseyerek bir "yıldırım savaşı" gerçekleştirmeyi tasarlayan düşmanın harekât plânı Gazi Osman Paşa tarafınca daha ilk hamlede alt üst edilir; askerî bilgi ve maharet yönünden yeteneksiz subaylarca yönetilen Rus orduları darmadağın edilir ve Türk askerinin "zafer ya da ölüm" yemininden bîhaber düşman, Plevne'de tam 140 gün takılıp kalır. Öyle ki, bugün komşu Irak'ta kendilerini "demokrasi havarileri" diye yutturmaya çalışanların selefleri durumundaki o günkü sahte "kurtarıcılar", "kutsal savaş" adı altında başlattıkları ilk çarpışmanın hemen ardından, eski düşmanları olup kendine hâli olmayan Romanya Prensinden yardım dilenecek dereceye kadar alçalırlar. Sözde "Slavlığı kurtarma" bahanesi ile Tuna'yı geçen düşmanın mutlak yenilgisinden sonra, dünya, önce bozgunla sonuçlanan "haçlı sefer"e, ardından Rus Grandükü Nikola'nın, Romanya Prensi Carol'a çektiği telgrafa tanık olur: "Derhâl yardıma

gelmelisiniz, Türk orduları bizi imha ediyor. Hristiyanlık davası elden gidiyor!...” Zira başta akşam yemeğini Plevne’de yemek için dişini bileyen işgalciler, Osman Paşa’mızın mukavemeti ile karşılaşp perişan edilince, “Buraya kadar, buradan ileri yol yok!” gerçeğini anlar ve cümle âlem, Türk savaşçısının yenilmez bir kuvvet olduğunu ve iyi komuta altında çarpışan Türkün cesaretinde sınır olmadığını bir kez daha görür. Milletimiz -Avrupa’nın nefesini tutarak hayranlıkla izlediği- Gazi Osman Paşa’ya olan devasa sevgisini, meşhur Plevne Marşı ile dile getirir:

**Tuna Nehri akmam diyor,
Etrafımı yıkmam diyor,
Şanı büyük Osman Paşa,
Plevne’den çıkmam diyor.**

**Olur mu böyle olur mu,
Evlât babayı vurur mu,
Sizi millet hainleri,
Bu dünya size kahr mı?**

**Düşman Tuna’yı atladı
Karakolları yokladı
Osman Paşa’nın kolunda
Beş bin top birden patladı.**

**Kılıcımı vurdum taş
Taş yarıldı bastan baş
Askerinle binler yaşa.
Nanı büyük Osman Paşa.**

Ancak ne yazıktır ki, bütün kuvvetlerimiz bitkin olup, kaçmakta olan düşmanı izleyecek sayıda süvari birliğimiz bulunmadığından, bu bozgunun, Rus ordularının tümüyle imhası hâline gelmesi için hiçbir çaba harcanmaz, harcanamaz. Ve sonunda savaş alanında çarpışarak üstün kahramanlık sergileyen Türkler değil; Don Kazaklarından oluşup sayıca üstün bir kalabalıkla kasabayı aylarca kuşatma altında tutan, Panslavistlerin oyununa gelip Türk düşmanlığı ile beslenen malûm güruh kazanır...

Savaşı müteakip tecavüze uğrayan vatan topraklarında geçmişteki en büyük kıyım ve soykırımına maruz kalan milletimiz, tarihin tekerrür etmemesi için bundan sonraki Haç ile Hilâl çarpışmasının sahnelendiği Çanakkale’yi geçilmez kılar.

KİM BU CENNET VATANIN UĞRUNA OLMAZ Kİ FEDA?...

Bir avuç yiğit askerle birlikte, levazım ve cepthane olmaksızın, aç susuz, hastalıkların zuhur ettiği düşman çemberinin içinde giriştiği yarma harekâtında gülle ile yaralanıp esir düşen Gazi Osman Paşa’nın büyüklüğünü anlamak için -çıkarttığı savaşın gereksizliğini kanıtlarcasına 1881’de kendi halkının düzenlediği suikasta kurban giden- Rus Çarı İkinci Aleksandr’ın şu sözleri kâfi:

“Osman Paşa, esir düştüğünüzden dolayı üzülmeyiniz. Muharebede olağan şeydir. Siz hakkıyla askerlik görevinizi yaptınız. Asla kusurunuz yoktur... Binaenaleyh siz benim esirim olmayıp, misafirimsiniz. Kılıcınızı size verdim. Sizin gibi cesur, çalışkan ve dirayetli bir komutanla muharebe ettiğimden dolayı bahtiyarım.”

Bu vatan savunmasında Osmanlı saflarına katılarak akabinde anılarını kitaplaştıran 18 yaşındaki İngiliz asıllı Alman Tegmen Willam von Herbert’e göre ise:

“Osman Paşa iyi bir koca, evini seven örnek bir baba, sade bir hayat yaşayan kusursuz bir insandı”.

Mamafih, Osman Paşa en ufak bir yağmacılığa dahi göz yummayıp, yakaladığı suçluları milliyetleri fark etmeksizin anında cezalandıran sert bir disiplin adamıdır da.

Kahramanlık şöhreti dünyaya yayılan Gazi Osman Paşa, zamanın Hariciye Nâzırı ve Başmurahhas Safvet Paşa ağlayarak imzaladığı ve bilâhare Bulgarların millî bayram ilân ettiği 3 Mart 1878 tarihli Ayastefanos (Yeşilköy) Antlaşmasından sonra Moskof’tan kurtulup İstanbul’a döndüğünde, devrin Padişahı İkinci Abdülhamid tarafınca gözyaşları ile karşılanır:

“Sen benim yüzümü ağarttın, iki cihanda yüzün ak olsun!”

Abdülhamid Han, çok kıymetli hediyelerin yanı sıra, Gazi Osman Paşa’nın iki oğluna iki kızını (Zekiye ve Nâime Sultanları) vererek, komutanımıza ayrıca iltifat eder ve onu Hassa

Alayları Başkomutanı, Serasker (Harbiye Nâzırı, Millî Savunma Bakanı, Genelkurmay Başkanı) (1878-1885) ve İmparatorluk Mabeyn Müşiri yapar.

Milletimizin bağrından çıkan bu büyük vatan evlâdının 68 yaşındaki zamansız ölümü, İmparatorluğu yasa boğar ve medenî âlem bile kendisini takdirle anar.

Cümle âleme ibret olan Plevne destanını yaratan büyük komutanımız, vasiyeti üzerine Fatih Sultan Mehmed Han Türbesi bahçesine defnedilir. Türbesi, Padişah tarafınca yapılır. Mekânı cennet olsun!

“... VATANIMIZI VE İMANIMIZI KORUMAK İÇİN KANIMIZI ZEVLKE AKITTİK!...”

(Plevne Orduları Komutanı Gazi Osman Paşa’dan, Grandük Nikola’ya)

Gönül, Gazi Osman Paşa’nın korkusuz askeri için de “Şühedamız nur içinde yatsın!” demeyi çok isterdi. Ancak ne acıdır ki, 1879 yılında 30 ton insan kemiği Plevne’den Bristol Limanına getirilip, o ufacık Balkan kasabasını ele geçirmek -ki, bir Evlâd-ı Fatihan torunu olarak, benim bunların cürümlerini sonsuza dek affetmem mümkün değil!- ve savunmak için canlarını verenler, İngiliz topraklarını gübrelemek için kullanılır; Plevne zamanla büyük ölçüde unutulur ve günümüzde, yalnızca tarihçiler bu efsanevî vatan harbinden söz eder duruma gelir.

Hani Türk Milletinin ecdadına olan dillere destan büyük saygı, sevgi ve vefası?...

Hani ilgili makamların her yılın Nisanın ayında yapması gereken, Gazi Osman Paşa’mızla birlikte

kahraman efradının şanına yaraşan anma törenleri?...

Dün - tıpkı bir zamanlar Orta Asya, Kırım, Girit, Makedonya, Batı Trakya ve sayarken bile yüreğimin sızladığı onca yer olduğu gibi...- Silistre de, Filibe de, Niğbolu da, Rusçuk da, Varna da, Şumnu da Vatan idi!

Sonra Türkün kara tarih sayfaları açıldı ve milyonlarca kardeşimiz yurdundan barkından edildi. Kimi doğduğu topraklarda düşmanlarca vahşice katledildi; kimi sözde “esir”, aslında ölüm kamplarında işkence ile öldürüldü; kimi göç yollarında, sersefil bir hâlde açlıktan kırıldı...

Şimdi ise bazı kendini bilmezler, Kıbrıs’ta Türk Milletine aynı kara sayfayı okutmanın peşinde!...

Bugün Gazi Osman Paşa’yı unutanların, yarın kimleri ve neleri unutacağını, nelerden taviz vereceğini, nelerden vazgeçeceğini düşünmek bile korkunç! Çünkü dün Hilâlin gölgesinde Viyana, Varna, Plevne, Kahire, Kâbil, Yemen, Musul, Kerkük, Filistin... yani, Vatan uğruna dökülen şehit kanlarını unutanlar, yarın birilerine yaranmak için çuvalı kendi elleri ile başlarına geçirmekten geri kalmayacaklar!...

Unutmamalı ki, örnek alınması gereken şanlı tarihimizi idrak eden millî bilincimiz, yarına olan en büyük güvencemizdir!

Bugün tarihini bilmeyenler, yarın efendilerinin önünde başları eğik, boyunları bükük, diz çökerek ve -tabîî, böylesine onursuz bir varoluşa yaşam denirse!- sürünerek yaşamaya mahkûmlar.

Yayına hazırlayan: Semra KANAT